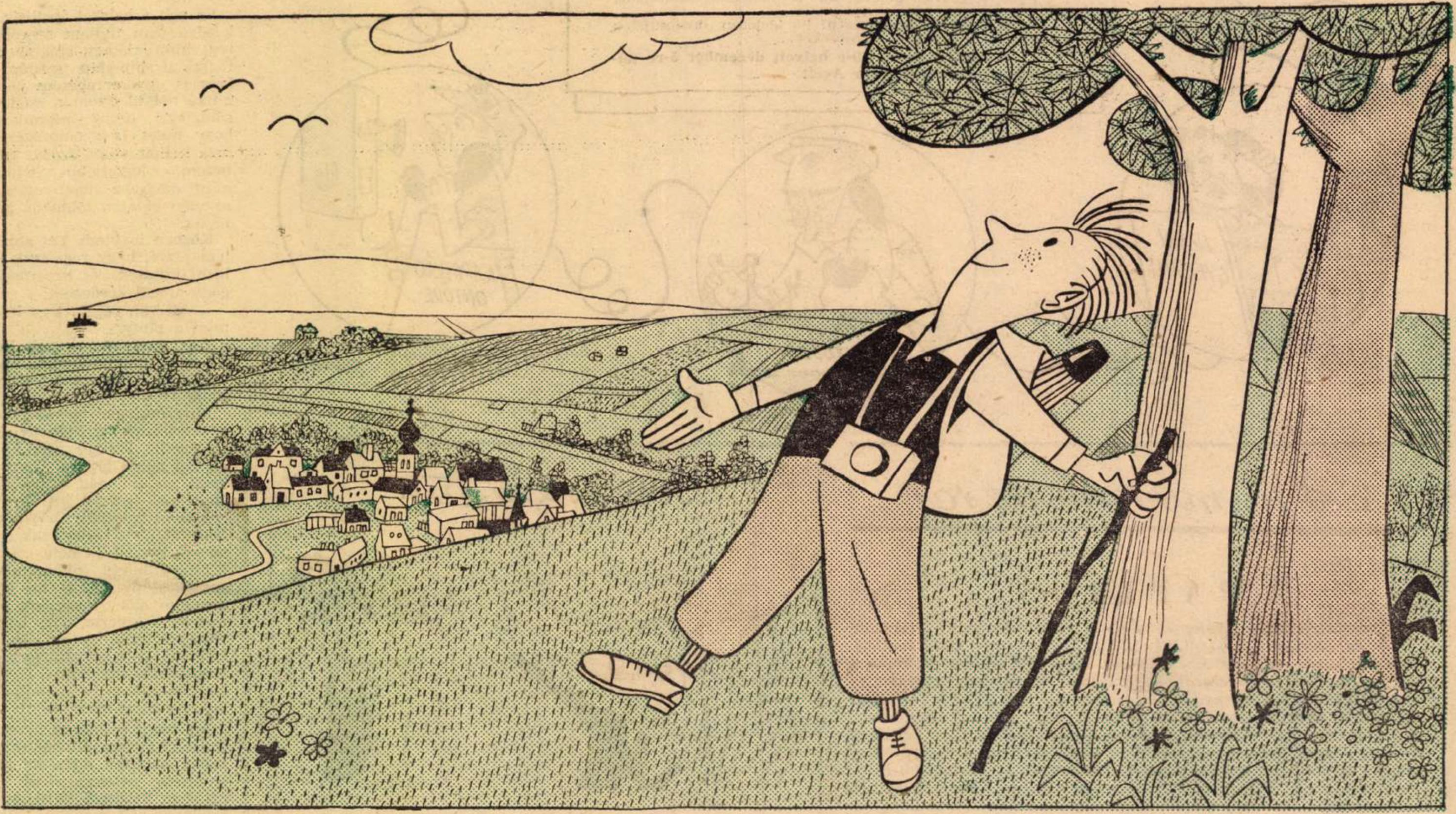
XI. évfolyam, 24. szám
1955. június 16.

Ára 70 fillér

Ludas Matyi

Az egyetemi vizsga után

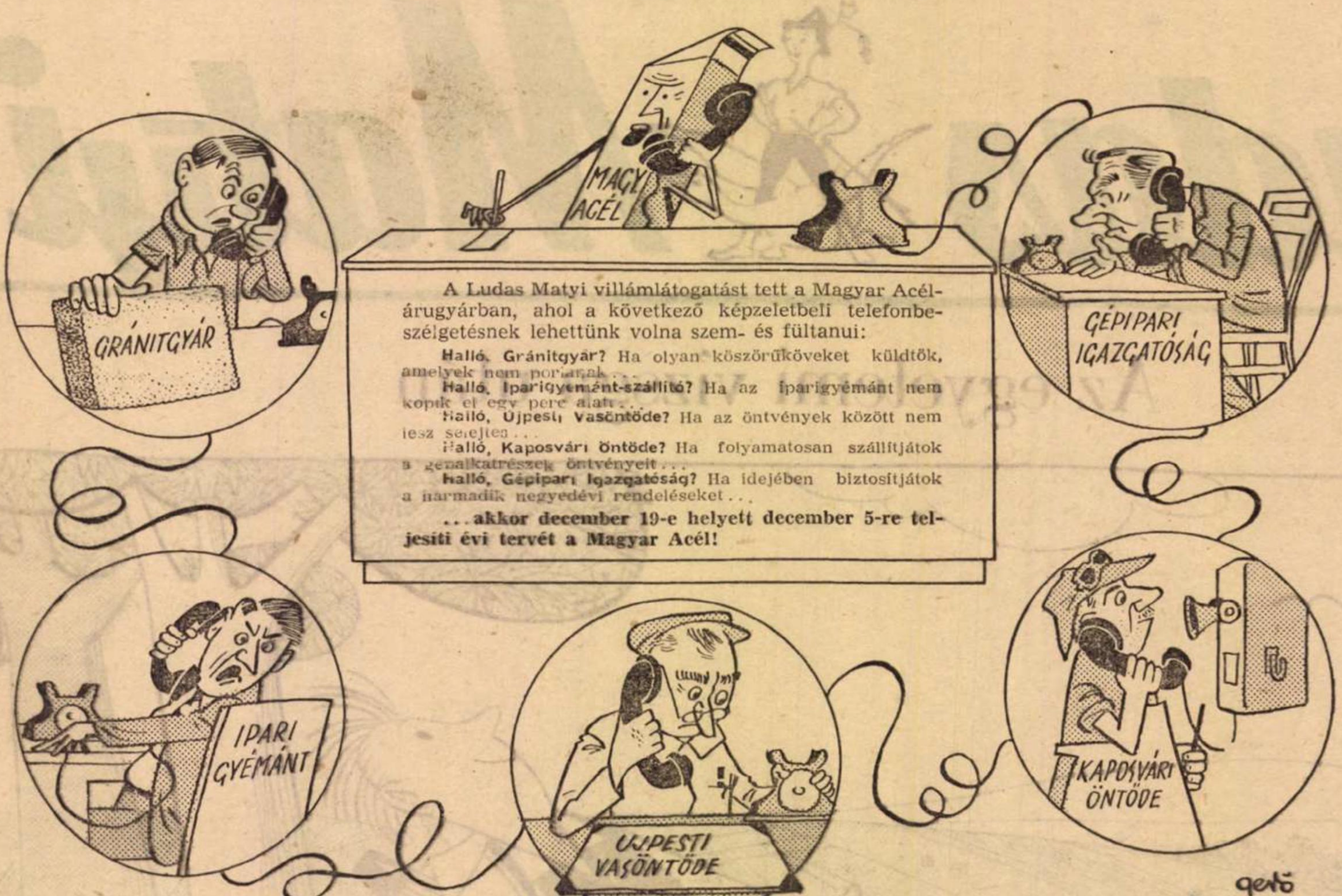

— Boldog, aki itt élhet... Gyönyörű ez a vidék...

— Vidékre helyeztek agronómusnak... Ez kétségbeejtő!

Halló, itt a Magyar Acélárugyár!

A Ludas Matyi villámlátogatást tett a Magyar Acélárugyárban, ahol a következő képzeletbeli telefonbeszélgetésnek lehettünk volna szem- és fültanui:

Halló, Gránitgyár? Ha olyan köszörűköveket küldtök, amelyek nem porlanak . . .

Halló, Iparigyémánt-szállító? Ha az iparigyémánt nem kopik el egy perc alatt . . .

Halló, Újpesti Vasöntöde? Ha az öntvények között nem lesz selejtes . . .

Halló, Kaposvári öntöde? Ha folyamatosan szállítjátok a gépalkatrészek öntvényeit . . .

Halló, Gépipari Igazgatóság? Ha idejében biztosítjátok a harmadik negyedévi rendeléseket . . .

. . . akkor december 19-e helyett december 5-re teljesíti évi tervét a Magyar Acél!

A humor mesterei

Heltai Jenő:

A PAPIROS

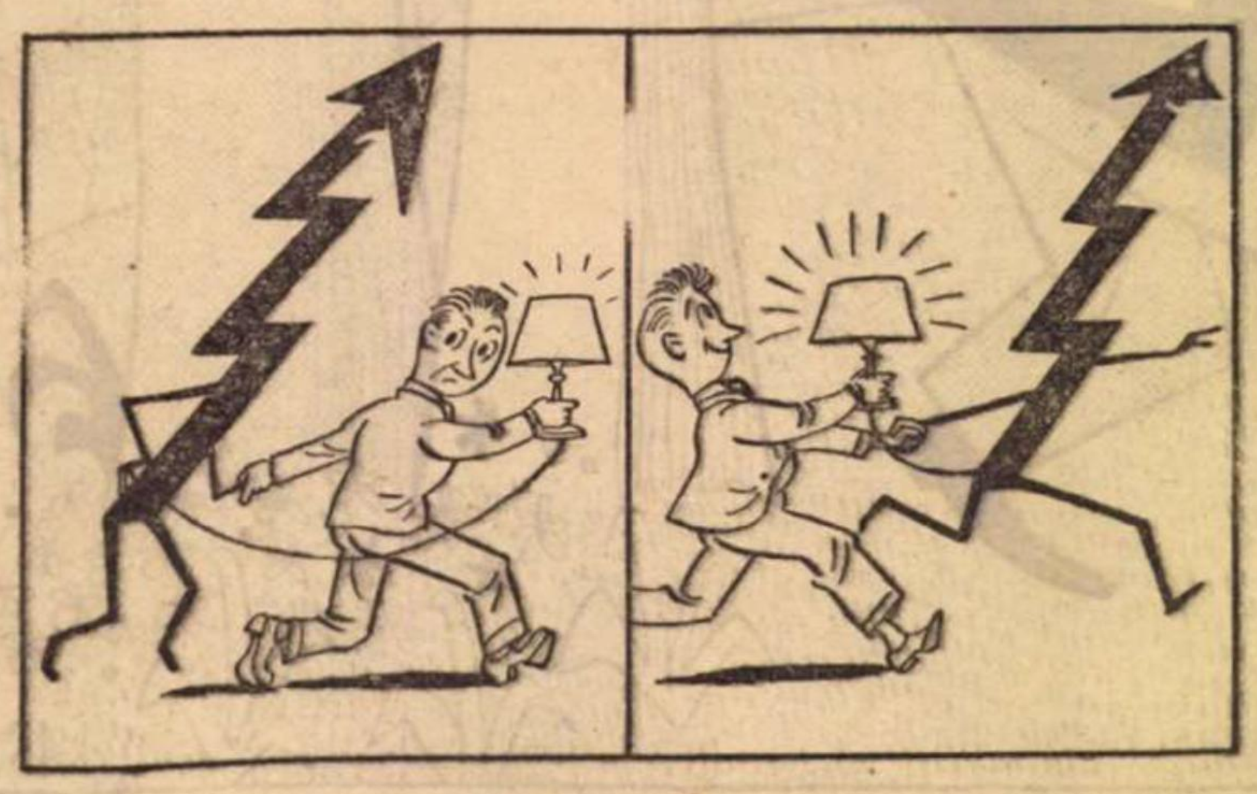
Gyermekkorom óta rajongok a tiszta papirosért, az új tollért, az ép ceruzáért, a szeplőtlen tollszárért, az írás szerszámaiért. Szenvedélyesen gyűjtöm ötven év óta. Meg sem merem számlálni, hány tucat érintetlen ceruzát, hány szűz irkát, füzetet, noteszt és blokkot halmoztam garmadába íróasztalomon és szekrényeim sötét fiókjaiban. A papirosról nem is szólok. Titkos raktáraimban száz, meg száz mindenféle eredetű, nagyságú, minőségű és színű ív simul egymásra szent érintetlenségben. Van közöttük francia, vagy német, spanyol és hollandi. Vettem papirost Londonban és Zürichben, Konstantinápolyban, Szófiában, Milánóban és Bécsben. Fehéret, sárgát, halványzöldet, finomat, durvát, nagy papírkereskedések csillogó kirakatából válogattam, az utcán csaptam le rá, vagy homályos kis boltokban, cipeltem haza a világ minden részéből, mint oroszlánvadász az exotikus zsákmányt, tudós kutató a vad törzsek mérgezett nyilait és fejdíszét.

Ezt a rengeteg papirost azért vásároltam, hogy teleírjam. Elképzeltem, hogy előveszem a vadonatúj tollszárat, beleillesztem az új tollat, belemártom a kék tintába és a makulátlan papirosra verset írok. Regényt. Színdarabot. Megírom összes műveimet. Reggeltől estig írok, éjféltől hajnalig, januártól decemberig, kora ifjúságomtól mai vénségemig, fáradhatatlanul. Ami eszembe jut.

Talán eszembe is jutott sok minden, de valami szeméremérzés mindúntalan lefogta kezemet. Miért én? Miért nem más, bátrabb, különb? Rámeredtem a papirosra. Olyan hófehéren, olyan szűzen feküdt előttem, védtelenül, kiszolgáltatottan! Nem vitt rá a lélek arra, hogy megbecstelenítsem. Pedig kellette magát, fölkínálkozott. A fehér, a sárga, a zöld, a kockás, a vonalzott, a merített, az angol, a francia, az egész nemzetközi hárem . . . gyere, itt vagyok! Megálltam hősiesen, ötven év alatt alig egy tizedrészét pusztítottam el: gyűl, gyűl, fenyegetően gyűl a papiros és fenyegetően fogynak a percek . . . .

Remekművek helyett egy kis papírkereskedést hagyok az utókorra.

A Mátrai Erőműben hallottuk

Az áramtermelés a fogyasztás után kullog, holott fordítva kellene!

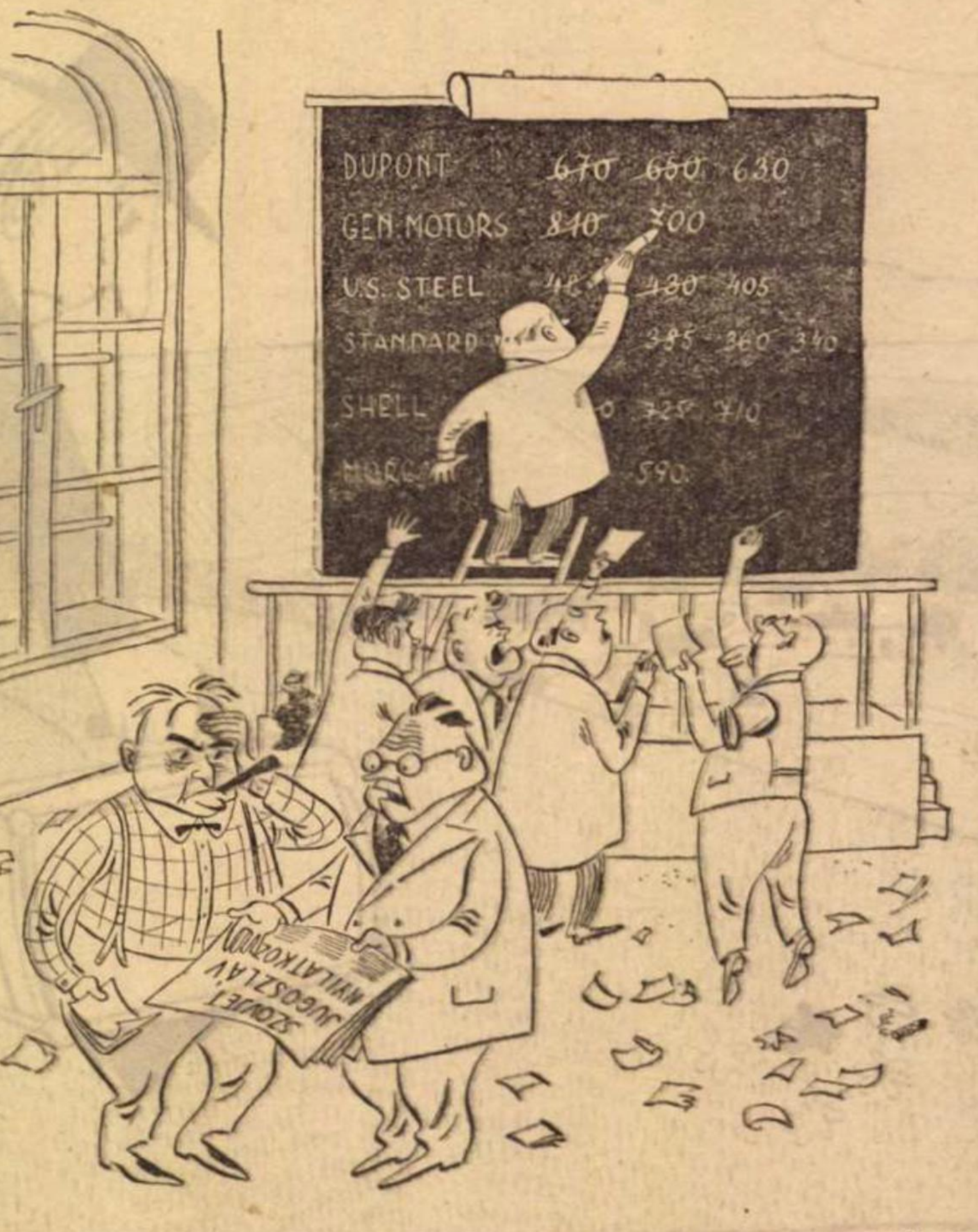
Női dolgok XXVII.

— Ha tudnád, hogy utáljuk egymást . . .

(Vasvári Anna rajza)

A New York-i tőzsdén

— Ahhoz képest, hogy erőpolitikát folytatunk, elég gyengék az árfolyamok . . .

LEFOGYTAM

Sohasem voltam kövér ember, de az elmúlt években megizmosodtam.

A tréfás emberek, amikor valamelyikükkel találkoztam — mintha összebeszéltek volna —, megveregették a vállamat és azt mondták: „hasban nagyon vállas vagy”. Azt hitték, hogy ezt a viccet éppen tőlük hallottam először.

Szóval jó húsban voltam, amit annak tudtam be, hogy szeretem a jó húst.

Ez volt a helyzet áprilisig. Ettől kezdve nem tudtam megérteni a régi filmreklámot, amelyben hurráztak a ship-ship szódánál. Nekem is gyomorégésem volt, de hurrá nélkül ettem a szódát. Később egy orvos megállapította, hogy nincs is gyomorégésem és nem kellett volna szódát fogyasztanom, legfeljebb whiskyvel, mint ahogy az angol regényhősök minden oldalon többször is megteszik.

Közben fogytam. Ezt abból vettem észre, hogy régi szűk ingeim hízni kezdtek és ismerőseim aggódó arccal kérdezték:

— Mi van veled? Úgy lefogytál, mint a pinty.

Úgy gondolom ez volt körülbelül az ezredik hasonlat, amelynek egyik hőse a sokat emlegetett pinty volt.

Mindenkinek megmagyaráztam a nemlétező gyomorsavtúltengés történetét. Persze, senki se hitte el. Ezt abból láttam, hogy résztvevő arcuk még komorabb lett. Volt, aki gondolatban lemondott rólam és miskolci bácsijára emlékezett, aki ugyancsak gyomorsavról beszélt és nem sokkal később örökösei dühöngtek, hogy semmi se maradt utána. Egy régi barátom elől meghúzta a zakómat és megmérte, hogy hány centivel bővebb, mint kellene . . . Pákozdi, volt iskolatársam olcsón felajánlotta egy kitűnő állapotban levő, majdnem új kabátját, amelyet hirtelen hízás miatt kinőtt.

Igy ment ez hosszú hetekig. Ha ismerőst láttam, átmentem az utca másik oldalára. Ha ott jött egy barátom, visszamentem. Cikkcakkban kezdtem járni, mint aki hitelezők elől menekül. Igaz, én is tartoztam mindenkinek, mégpedig magyarázattal. Bólogatva hallgatták, arcukon a nagybeteggel szembeni kötelező gyászos tapintattal, amely neves orvosok szerint a gyengélkedőből életuntat csinál.

Ilyen előzmények után rendbejött a gyomrom és hízni kezdtem. Már régi súlyomnál tartottam, amikor csodálkozva vettem észre, hogy senki sem akarja észrevenni súlygyarapodásomat, hanem továbbra is soványnak látnak. Egyikük megkérdezte, meddig akarok még fogyni, a másik el akart cipelni belgyógyászhoz, a harmadik máikúrát javasolt, a negyedik napi három liter tejet akart belémtukmálni. Ragaszkodtak a részvéthez, amelyről megállapítottam, hogy legalább olyan öröm, mint a káröröm.

Tegnapelőtt a gőzfürdőben megmértem magam. Kitűnt, hogy már jóval kövérebb vagyok, mint a „hasban vállas” korszakomban, a gyomorégés előtt. A száraz gőz előtt találkoztam Pákozdival. Arca hirtelen gyászossá változott. Résztvevően mondta:

— Ne csüggedj! Sohasem lehet tudni, hogy mire jó így lefogyni.

Egymás mellett öltözünk. Ő előbb lett kész. Kezet fogott velem. Szeméből láttam, hogy mire gondol. Ismerőseire, akiknek egy-két hét mulva újságolni szeretné:

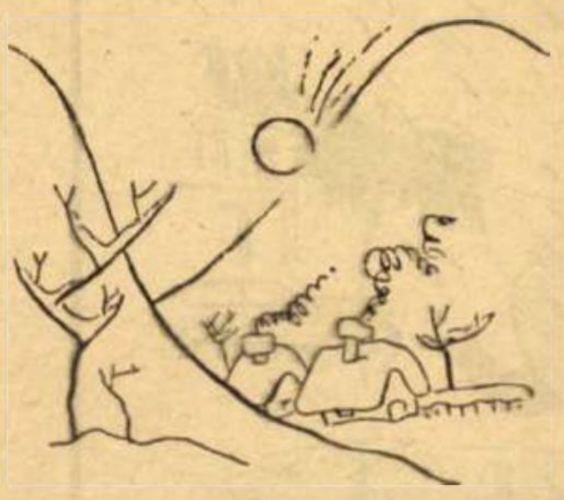
— Nemrég még együtt voltam vele a gőzfürdőben. Már akkor csupa csont és bőr volt. Ki hitte volna, hogy ilyen hamar . . .

Pákozdi elment, én pedig hiába próbáltam begombolni az ingemet, úgy meghízott a nyakam. Teljes erővel összehúztam az inget, de kitűnt, hogy a fehérneművel nem lehet erőszakoskodni. A gomb leszakadt . . .

Palásti László

L A V I N A

A lavina tudvalevőleg úgy készül, hogy egy havas hegy csúcsán egy kis madár elkezdi kapirgálni a havat, mire a hó megindul, egyre nagyobb és nagyobb hógolyó lesz belőle és mire leér a völgybe, hatalmas hógörgeteggé növekszik, amely képes fákat tördelni, utasokat, házakat, sőt néha egész falvakat eltemetni.

Nem az üres szójáték kedvéért mondom, de nemcsak hólavina, hanem szólavina is van és ezek nemcsak hangzásra, hanem más tekintetben is hasonlítanak. Például valaki otthon vacsora közben kiejti a felesége előtt ezt az ártatlan szót, hogy: asztal. *(A kis madár megkaparja a havat.)* Erre a feleség megkérdezi: — Mit akarsz az asztallal? — Ma láttam a Körúton a kirakatban egy asztalt, az éppen jó volna nekünk ehelyett az ócska repedezett helyett. — Csakhogy akkor fiam többet és jobban kellene dolgoznod — mondja az asszony — meg kellene szerezned a sztahanovista-jelvényt, nálatok már majdnem mindenkinek megvan, csak neked nincs, mert te megelégszel, ha teljesíted a normát, de azonfelül semmi, mert tebenned nincs semmi ambíció és még te ábrándozol új asztalról? *(Hógolyó.)* — Ugyan kérlek — felel vissza a férj — az ember már ki sem nyithatja a száját, ki sem mondhatja, hogy asztal, mindjárt szemrehányást kap, pedig tulajdonképpen nekem kellene szemrehánynom, hogy ilyen asztalt hoztál a házhoz, amely már a házasságunk második évében felmondja a szolgálatot, nem úgy mint Árpádéknál, akiknél tízévi házasság után is olyan az asztal, mintha új volna, de ott a szülők nem a régi, kimustrált asztalt adták a lányukkal, hanem rendeltek egyet Ujpesten a legjobb asztalosnál, de te, ahelyett, hogy ezt belátnád, nekem jössz, mintha én volnék az oka. *(Nagyobb hógolyó.)*

— Jó, hogy jössz, mama — mondja a feleség az éppen ekkor érkező mamának — jó, hogy jössz, látod, ezt érdemeltem én ettől az embertől, akiért szakítottam Károllyal, pedig az már kitüntetést is kapott, az én férjem pedig majd megmondtam, mit kapott, de én nem szóltam egy szót sem, te tudod mama, panaszkodtam én egyszer is, pedig ojjé, lett volna okom bőven, de én nem, még akkor sem, mikor nem engedett belépni a Keravillhez, mert a Lajos is ott dolgozik, akire féltékeny és ezért nem tudtam én új kosztümöt csináltatni a tavaszra, abban a régiben járok, amit egy jó családból való nő fel sem venne, én felveszem és hordom... Én mégsem szólok egy szót sem, hallgatok, néma vagyok és erre ő

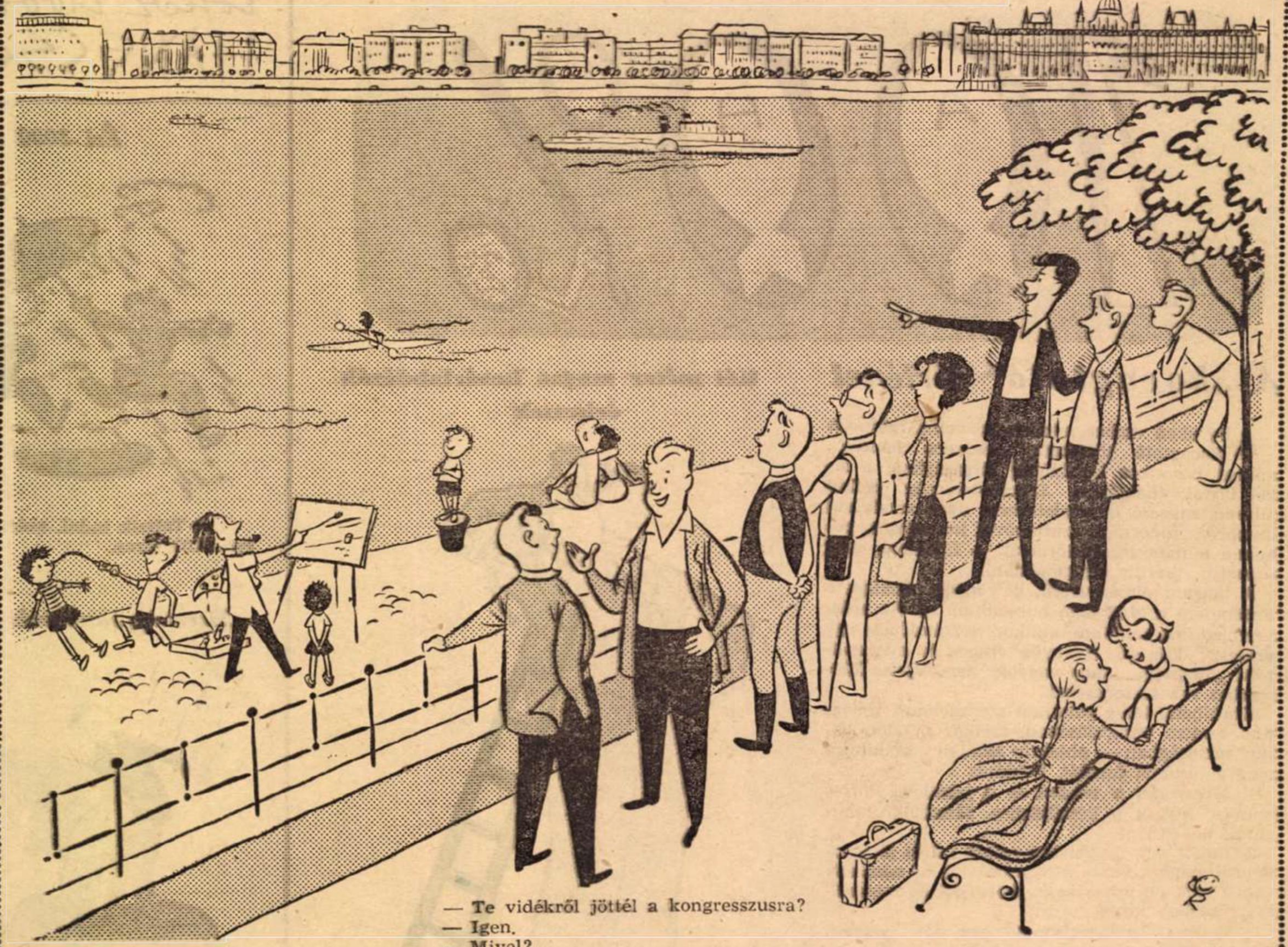

jön nekem ezzel az asztallal, agyonszekiroz, megrágalmazza a szüleimet, sárba tiporja a becsületemet, feldúlja a nyugalmamat, de én azért meg se mukkanok, ha egyszer valaki fejébe vett egy asztalt, ám legyen, majd megbánja még, de már akkor késő lesz. *(Még nagyobb hógolyó.)*

— Micsoda? — mondja a mama — ezért te sírsz, ne sírj fiam, még csak éppen ez hiányzik, ne is vedd tudomásul, egyik füleden be az asztal, másikon ki az asztal, jól néznénk ki, ha ezért egy könnyet is hullatnál, noiszen, majd éppen egy rongy asztalért, köszönje meg... *(És így tovább. Hógörgeteg, mely elborít mindent.)*

Balázs Sándor

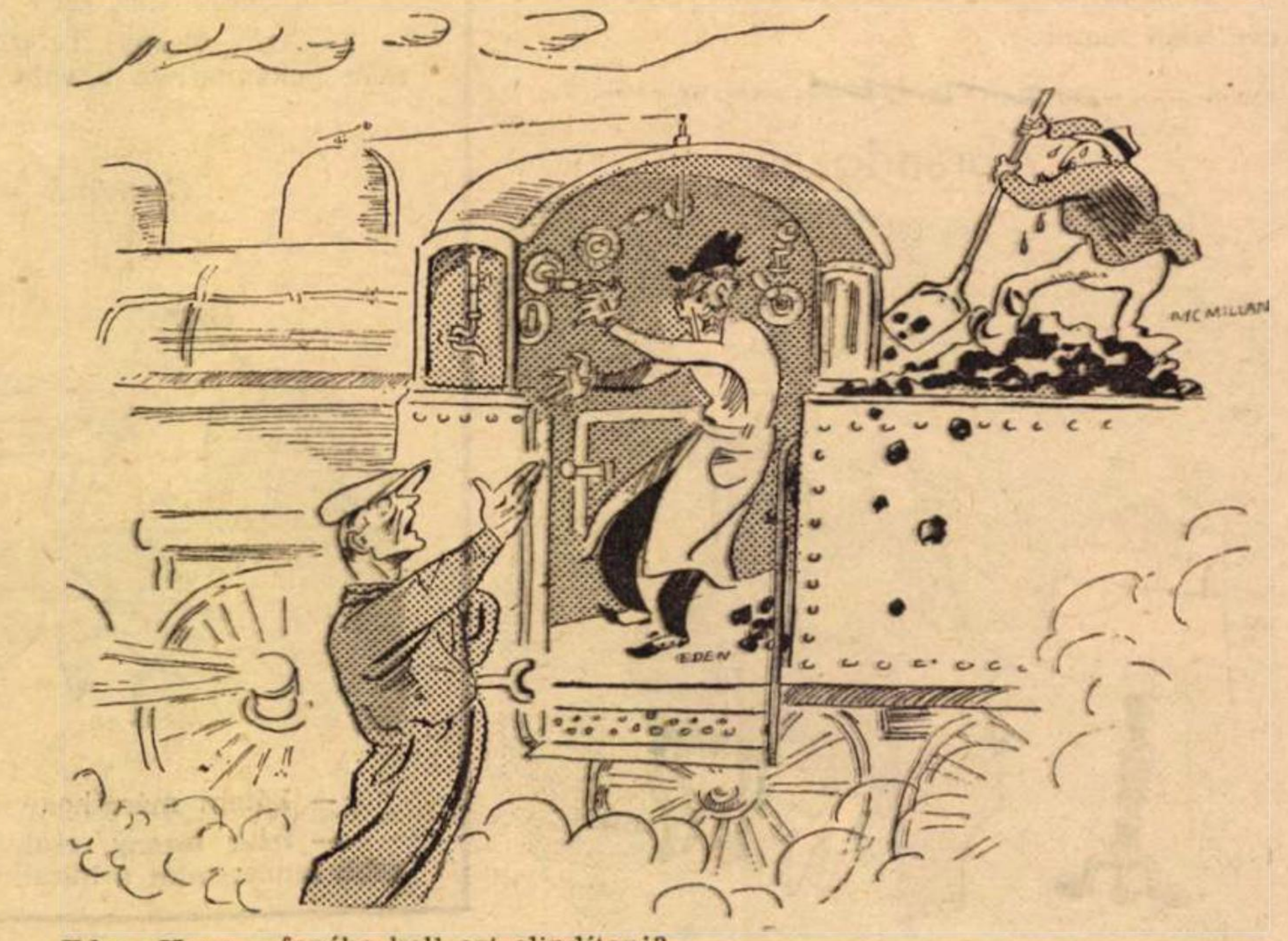
Városnézés a DISZ-kongresszus idején

— Te vidékről jöttél a kongresszusra?
— Igen.
— Mivel?
— A száznyolcvan százalékommal.

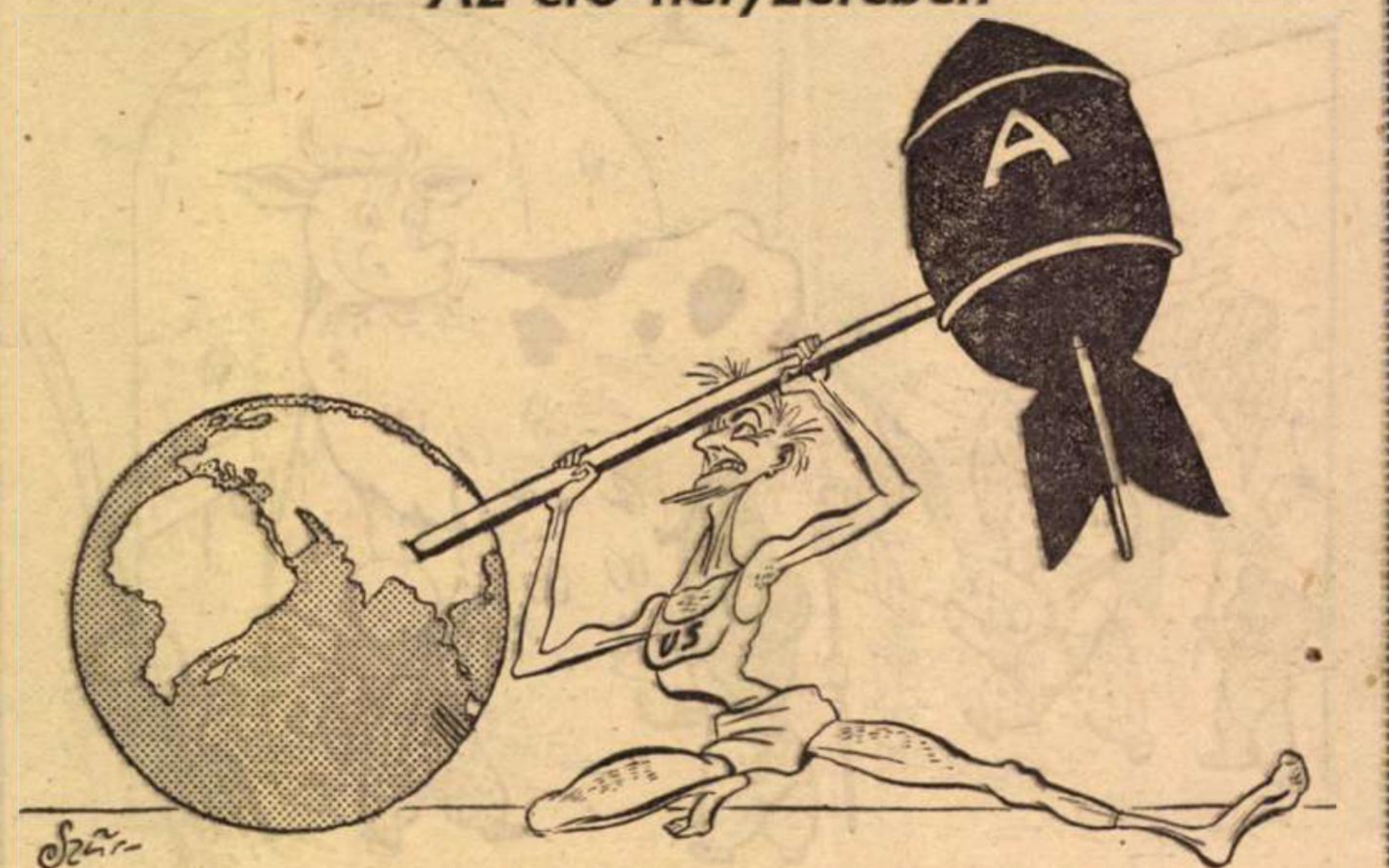
Angliai pillanatfelvétel

Negyedik hete tart a vasutassztrájk.

Eden: Hogy a fenébe kell ezt elindítani?
Munkás: Hja, miniszterelnök úr, ez nem olyan egyszerű. A mozdonyt nem lehet az orránál fogva vezetni!

Az erő helyzetében

— Vagy ezek nagyon nehezek, vagy én nem vagyok elég erős...

Ballada egy tetovált Szerelmesről

Múlt nyáron történt, épp dühöngött
a tetoválási divat,
hősünk egy fél nap alatt döntött,
hogy a testére ráírat
meztelen nőt, piramist, pálmát,
tolldíszes sziu-indiánt,
bőrébe égette sok álmát,
amit a divat megkívánt.

És a karjára nagy betűkkel:
„Szeretlek, édes Eszterem".
Hiába szurkálták nagy tűkkel,
szívében boldogság terem.
És Eszter, csók helyett a balga,
egy csattanós pofont adott,
s otthagyta, égett ám az arca,
még azt se mondta: „Jónapot".

Mária, Éva, Judit, Márta,
ő mindegyiknek udvarolt,
de ahogy ránéztek karjára,
többé egy jó szavuk se volt.
Gondolta, nem lehet mást tenni,
ennek nem tréfa fele se,
s elindult újra lányt keresni,
akinek Eszter a neve.

Dehát Esztert még nem talált ő,
talán még most is keresi.
Utjába került már vagy száz nő,
de ő épp Esztert nem leli.
Mit is tehetne, szidja reggel
és egész éjjel önmagát,
így lett örök bánata Eszter,
mit a karjára tetovált...

Takács Tibor

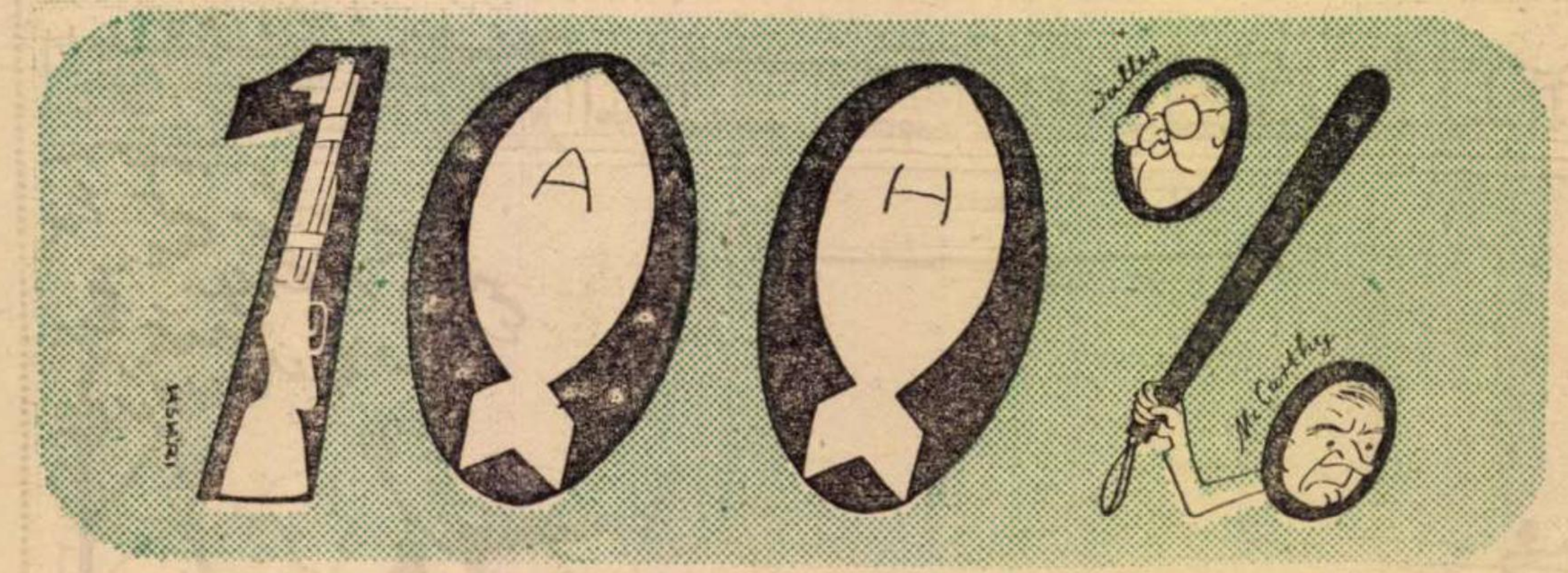
KONOK ÖREGEMBER

Egyes helyeken a gazdák bizalmatlanul fogadják a traktoros-kapát.

— Látja János bácsi, én szívesen segítenék magának!
— Jó, jó öcsém, de hol hagyod addig a traktort?

A 100 százalékos amerikanizmus

A „kacagtató" történet

Alig akad ember, akinek ne volna raktáron kacagtató története, „kedvenc lemeze", amivel bármikor kipakolhat társaságban, a siker biztos tudatában. Szerénytelenség nélkül állítom, magam is rendelkezem ilyen rendkívül humoros, sziporkázó csattanóval koronázott, pokolian mulatságos históriával — fájdalom, még sohasem sikerült végigmondani.

A magam élményszerű, de mégis röhögtető történetére a Mátrában bukkantam rá. Az erdei szerpentinen sétáltam, amikor hozzámlépett egy groteszk külsejű esernyős ember és megszólított: „Csepregi János vagyok, nem Vadas Elemérhez van szerencsém?..."

Körülbelül idáig jutottam szenzációsan röhögtető esetem elmondásában, amikor minden baráti társaságban — objektív akadály szakította meg a történet fonalát. Például:

1. Megszólalt a telefon és a jelenlévő híres szülészt hívták a készülékhez. Mindenki találgatta, mi történt.

2. Bejött egy új vendég, csinos nő és történetemről magára vonta a figyelmet. A nő nemcsak vonzó volt, de udvarias is: körüljárt és mindenkivel sorban kezet fogott.

3. Belépett a háziasszony egy tál farsangi fánkkal. Ezzel maga Mark Twain sem tud versenyezni.

4. A nyitott ablakon berepült egy tarka lepke, a természet legegyszerűbb teremtése. Minden pillantás felé fordult, minden gondolat az ő szárnyrebbenését követte, többen gyermeki gondtalansággal űzőbe vették, összetévesztvén a kombinált szobát a virágos réttel. A történetre senki sem figyelt.

5. Befolyásos férfiú cigarettára akart gyujtani. Az öngyújtó csődöt mondott, mert az öngyújtókból hiányzik a szolgai lélek és még a legbefolyásosabb kézben is fellázadnak. Hatan ugrottak fel a helyükről, égő gyufával a kezükben — ki tud olyankor a mesemondóra figyelni, amikor fontos embernek tehet apró szívességet?

Makacs elbeszélő nem hagyja magát. Ujra és újra rákezdem:

— Mátrában az erdőben hozzámlépett egy esernyős ember és megszólított: „Csepregi János vagyok, nem Vadas Elemérhez van szerencsém?"

Ebben a szent pillanatban a társaság egyik nőtagja hangosan így szólt a szoba másik végén szivarozó férjének:

— Te fiam, úgy-e Csepreginek hívták azt a parádi doktort, akitől az injekciót kaptam?

A férj visszatrombitált:

— Nem fiam, azt doktor Poppernek hívták.

— Ugyan eredj — erősködött az asszony — Poppernek hívták azt a doktort, akivel együtt üdültünk Miskolc-Tapolcán.

Ebből harsány vita, majd élénk veszekedés kezdődött. Ha társaságban házaspár civakodni kezd, az attrakciónak számít. Ilyesmivel semmiféle kacagtató történet sem tud versenyezni.

Igy újból abbahagytam a történetet, de egyben életcélul tűztem ki: egyszer még végigmondom. Megpróbáltam minden időben, minden alkalommal, minden helyen, de nem sikerült. Megpróbáltam népes fogorvosi várószobában, ahol a páciensek csüggedten émelyegtek. A csattanónál nyilt az ajtó, a doktor bedugta a fejét és azt mondta: „Kérem a következőt!" Felbomlott a rend, az áldozat bevonult, a többiek seregszemlét tartottak, ki mikor következik, senki többé rám nem figyelt. Megpróbáltam étteremben és villamoson, Közértben és uszodában — végzetszerűen megzavartak. Ekkor elhatároztam, hogy kimegyek a hűvösvölgyi nagyrétre és világgá hirdetem az igét és hittel hittem, hogy szavam nem lesz kiáltó szó a pusztában, csak meghallja valaki és betegre röhögi magát.

— Hahó — kiáltottam a messzeségben éjfélkor, a kísértetek órájában — hahó, egyszer a Mátraban hozzámlépett egy esernyős ember...

Zord hang riasztott meg:

— Hé! Ne kiabáljunk itt! Mit képzel, hol vagyunk!?

Éjjeli őr vigyázta a rétet, ő szólt rám, botor kései csendháborítóra.

Szívendöfve érkeztem haza az éjszakai kirándulásról. Nem baj! Nem mondhattam el, tehát megírom. Elmesélem az olvasóknak a kalandomat és ezzel kapcsolatban elmondom magát a történetet. „A Mátrában kérem... megszólított egy esernyős..." Micsoda? Hogy úgyis túlhosszú ez a kis karcolat? Kérem, hát majd legközelebb...

Stella Adorján

Két méter magas kosárlabdázók érkeztek

Tolmács: Lenn a Közértben remek csokoládét lehet kapni...

Ábrándozás

Toncz Tibor: HANGCSÓI ANZIX

Évi 3000 milliméter

— Tetszik tudni, azért sok itt az eső, mert Hangcsó fürdőváros.

Tizennégykarátosok a hangcsói parkban

— Mondja Lin, ezek valódi aranyhalak?

— Azok bizony! Tetszik látni, hogy milyen vidáman fickándoznak a választóvízben.

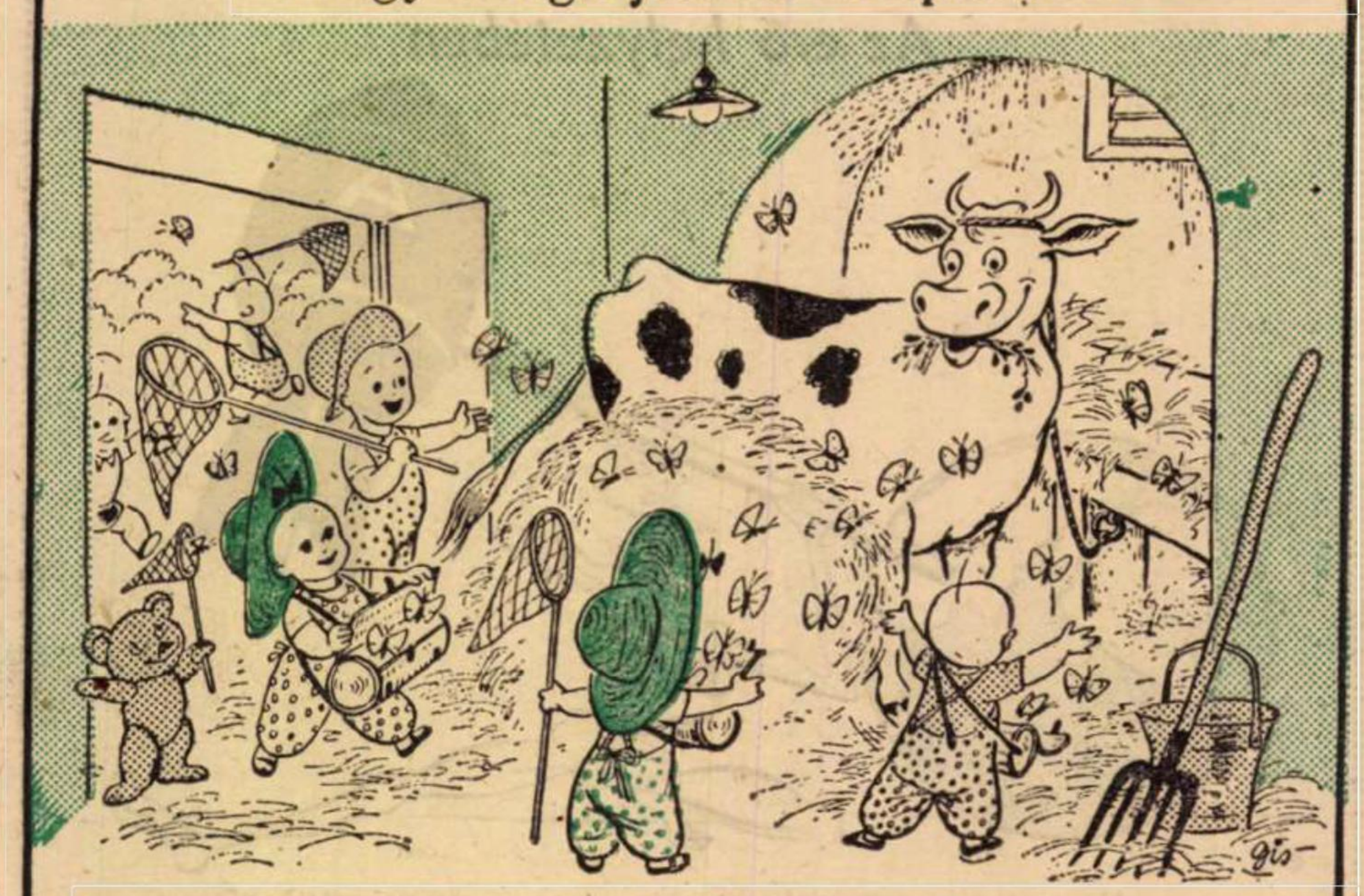
Gyerünk a szódával!

— Látom már, hogy ízlik a hangcsói paprika...

— Ízlik bizony, csak mintha egy icipicit csípősebb lenne, mint a hazai.

Ahogy a legifijabbak elképzelik...

...a takarmány pillangósítását.

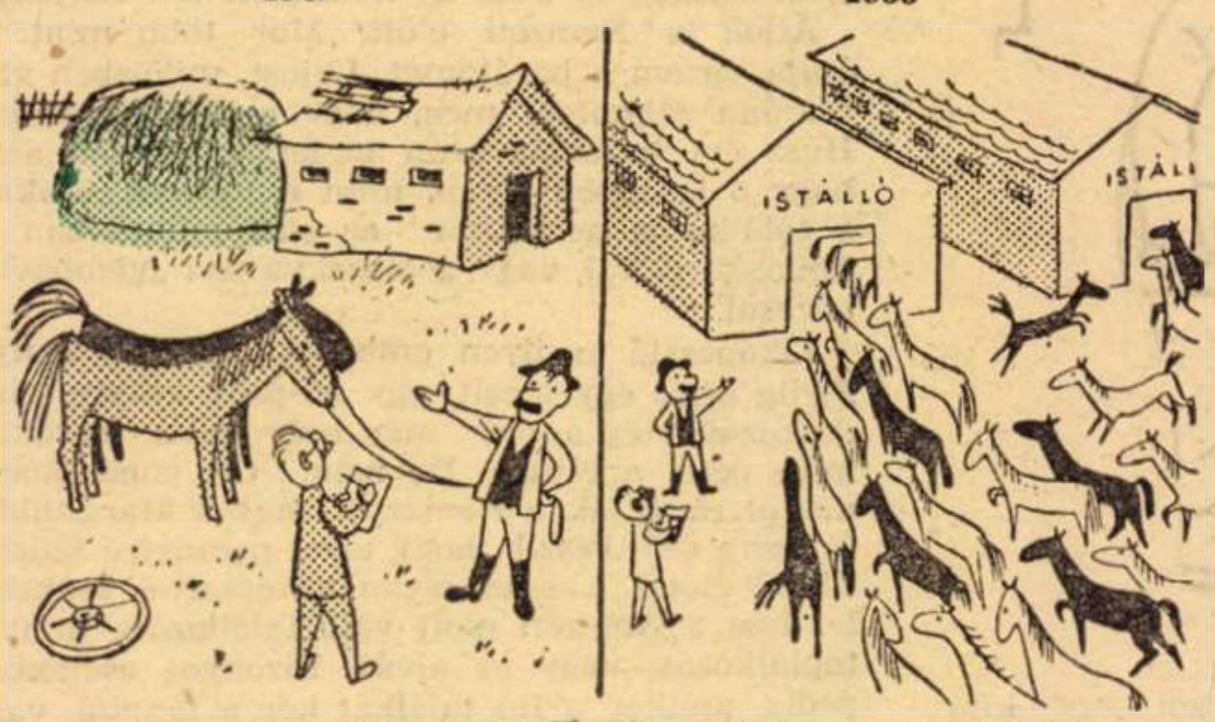
A posta nyaralóknak is kézbesíti az újságot

Bemutatjuk a szentesi
FELSZABADULÁS *téeszt*

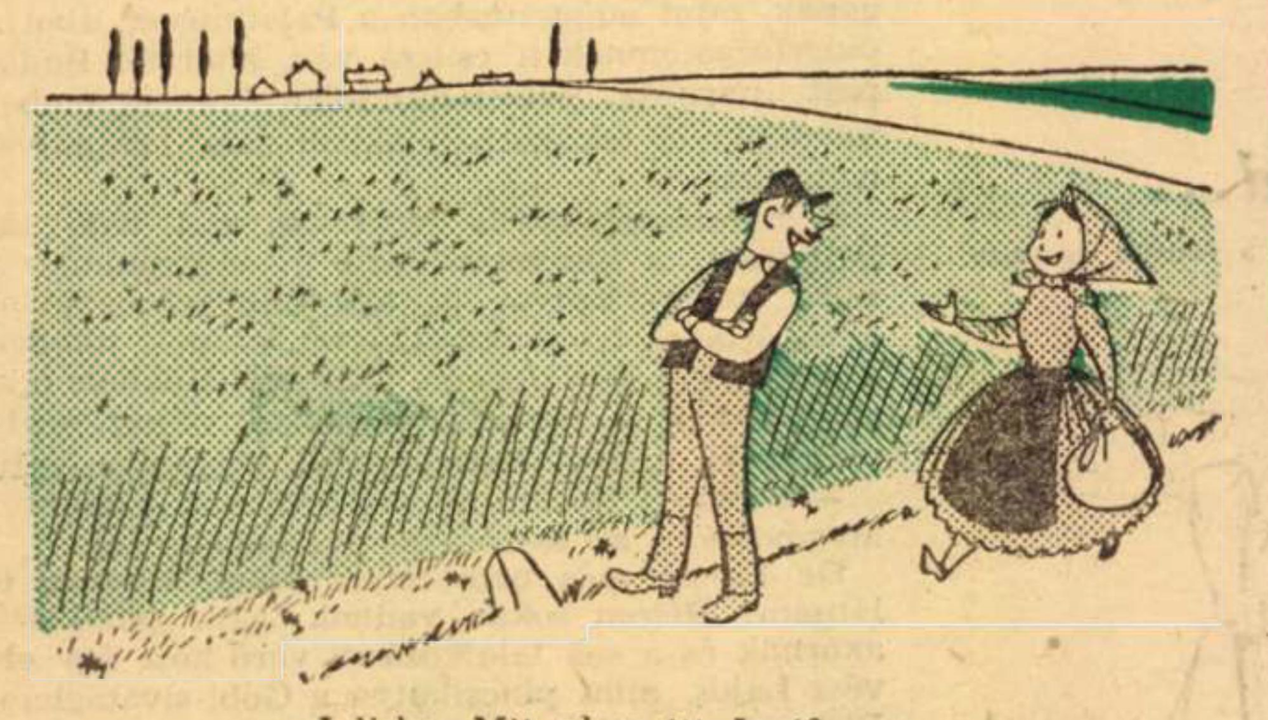
Szerény szentesiek

1949 1955

— Van egy pár lovunk... — Van egy pár lovunk...

Estefelé a búzaföldön

Juliska: Mit vársz itt Jani?
Brigádvezető: Holdanként 14 mázsát...

Nem ad tejoltóport a juhtenyészetnek a Gyapjúbegyűjtő Vállalat

— Most már én sem várok tovább, pedig nekem birkatürelmem van...

Alig győzik az istállóépítést a szaporodó szarvasmarhaállománynak

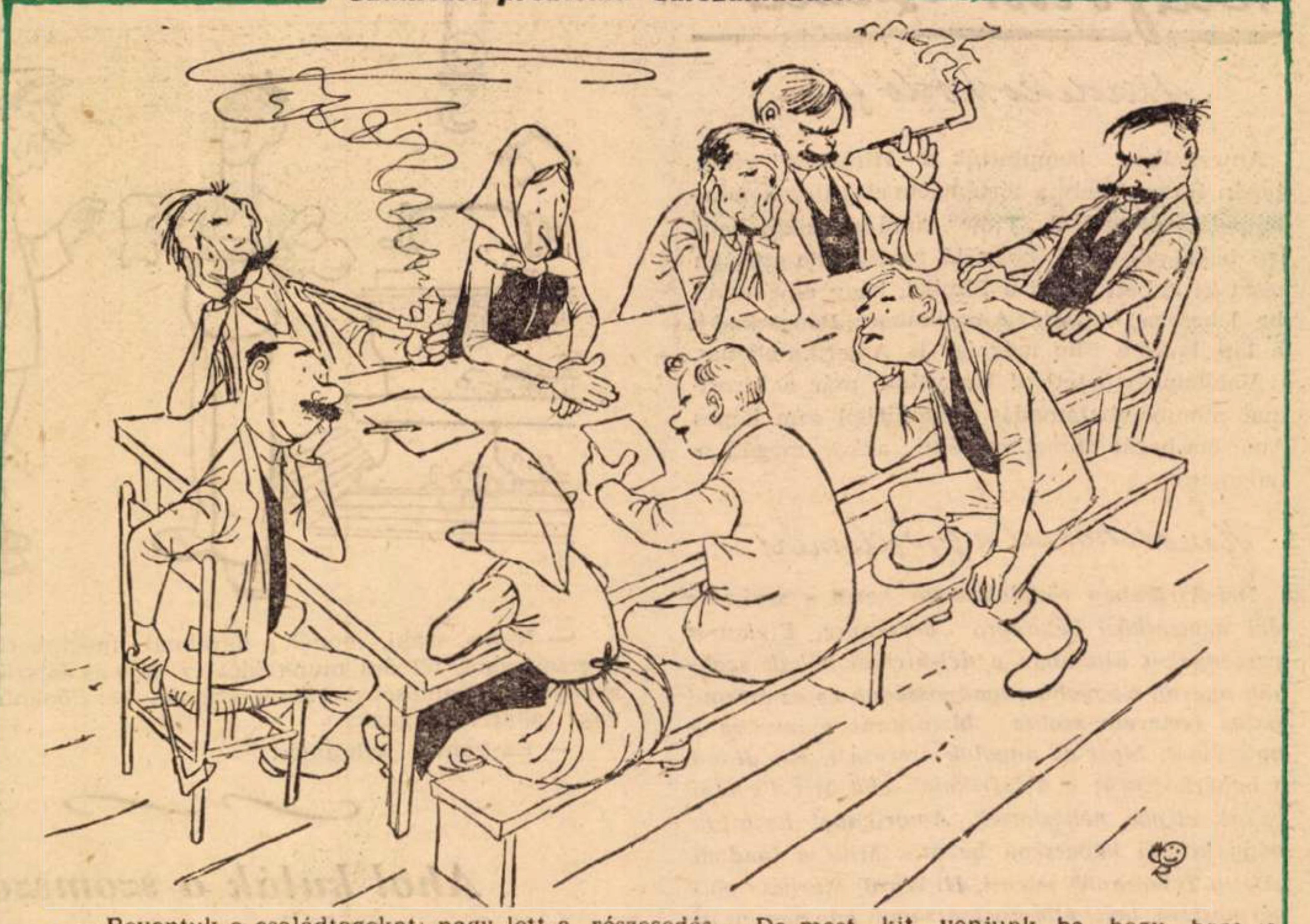
— Azt előre megmondom Riska, hogy társbérletbe nem megyek!

Jelentős eredményeket ér el a téesz három halastavával

— És mekkora a család?
— Nem számoltam meg, de van vagy 23 mázsa!

Szállítási probléma zárszámadáskor

— Bevontuk a családtagokat: nagy lett a részesedés ... De most kit vonjunk be, hogy haza is tudjuk vinni?

Megy a kocsi

Hogy az alábbi történetet megérthessük, ahhoz tudni kell a következőket:

Először azt, hogy annakidején néhányan kiléptek a téeszből. A kilépők azonban rövid idő múlva visszajöttek és felvételüket kérték. A téesz vezetősége megértéssel fogadta őket.

Másodszor pedig azt, hogy a téesz tagjainak nagyrésze szentesi lakos. A várostól jó pár kilométerre fekvő téeszbe a szövetkezet saját gépkocsiján szállítja a munkábamenőket.

Azon a bizonyos reggelen is, a kocsi idejében megjelent a városban a szokott helyen. A tagok sorban, ahogyan jöttek, kapaszkodtak fel az ülésekre. A brigádvezető ott állt a kocsi mellett és látta azt az öreget, aki annakidején kilépett a téeszből. Most úgy sündörgött a kocsi körül, mint holdvilágos éjszakán a legény a lány ablaka alatt. De, amikor a kocsi elindult, nem volt sehol. Egyszerűen nyomaveszett.

A kocsi már régen befutott a téesz-udvarra, a brigádok összeálltak, éppen a munkát osztották be, amikor a brigádvezető megint csak észrevette az öreget. Ott állt a régi brigádjában, mint annakidején.

A brigádvezető megszólította:

— Hát maga? Maga, bátyám, mit keres itt?

— Visszajöttem.

— Vissza-e? Azt látom. De miért?

— Meggondoltam. Mégis csak jobb itten. Köztetek.

A brigádvezetőnek nagyon félreszaladhatott a szája, mert az öreg sértődötten kérdezte:

— Mit nevetsz, mi?

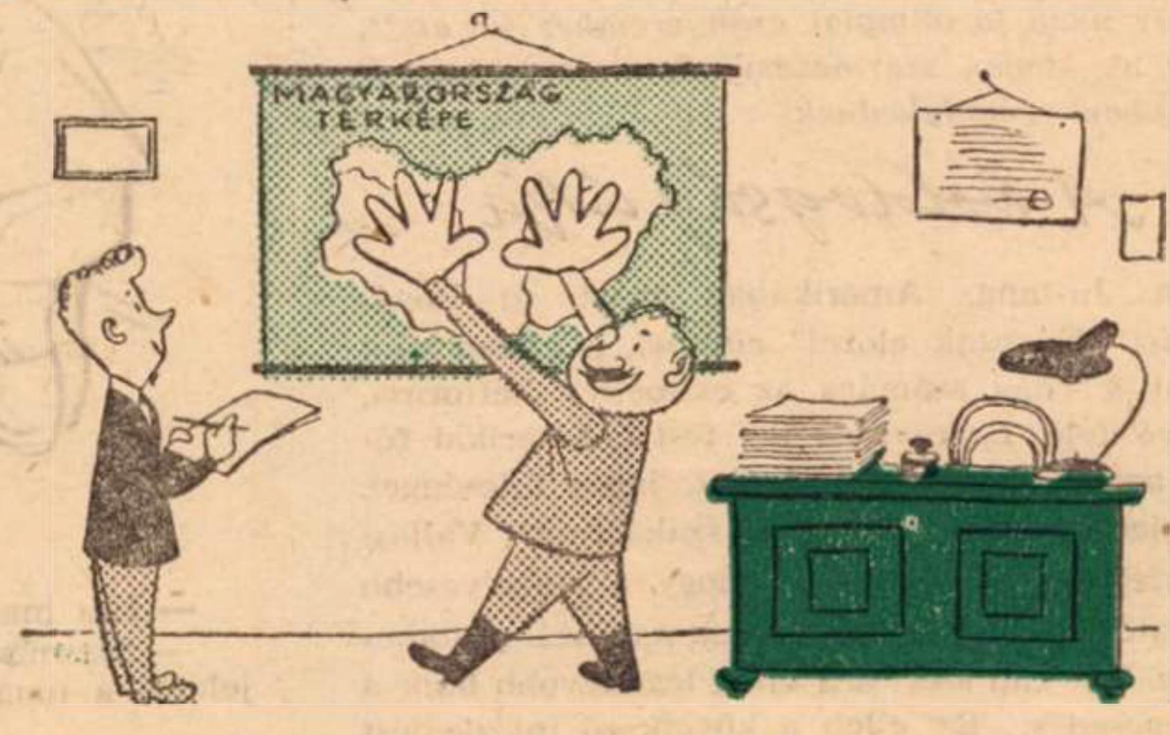
— Hát, hogy ezt az utat megspórolhatta volna.

Az öreg nem értette. Megspórolhatta volna? Azt akarja ez mondani, hogy hiába jött? Nem veszik vissza? Hisz a többieket visszavették. Így gondolkozott magában, de hangosan csak ennyit mondott:

— Hát ezt meg hogy érted?

— Csak úgy, hogy hiába gyalogolt ennyit. Szólhatott volna még Szentesen, amikor felszálltunk a kocsira. Aztán jöhetett volna velünk.

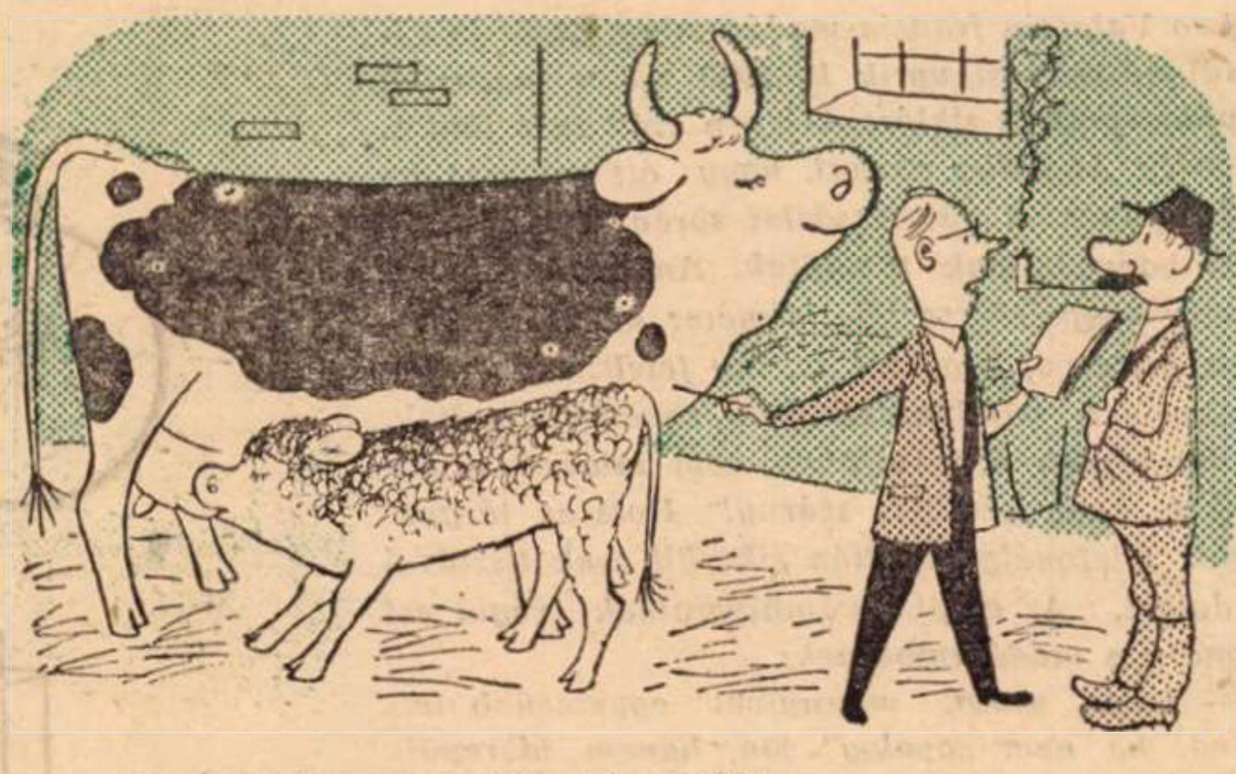
Nem szűkkörű verseny!

Ezeket a téeszeket hívtuk ki versenyre!

Egyszerű

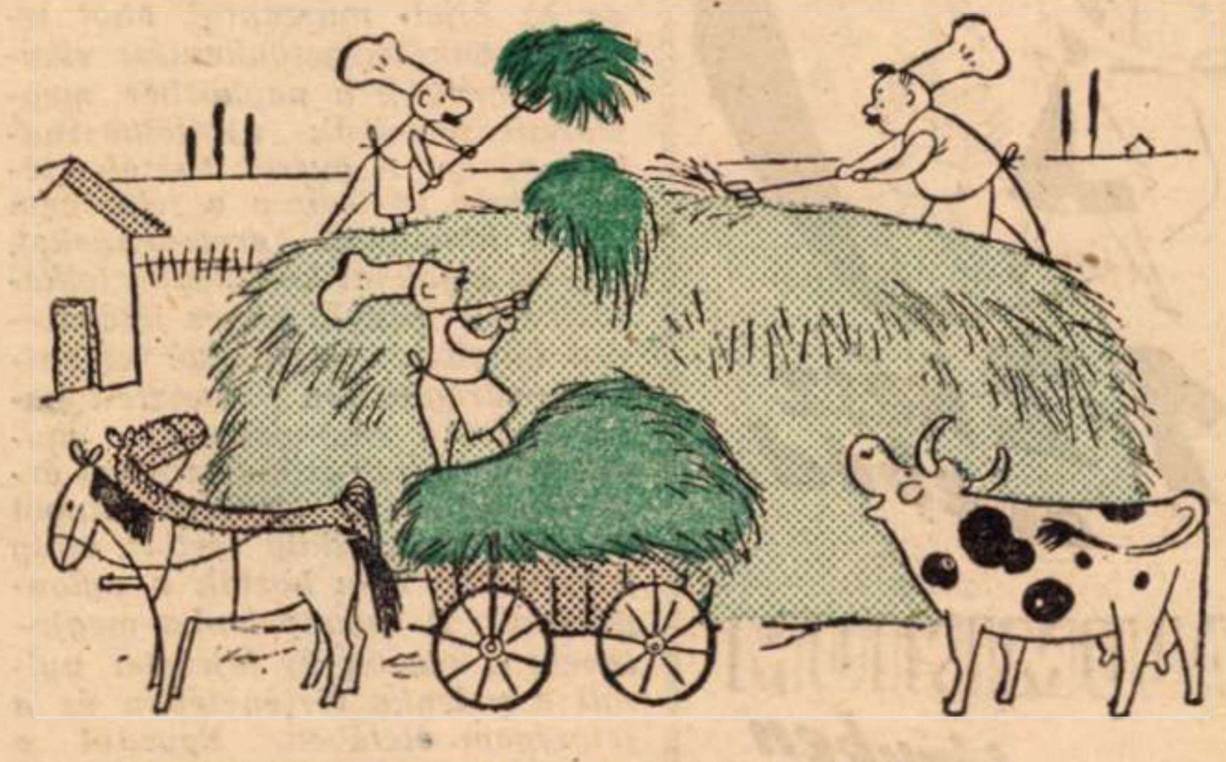
A téesz egyik büszkesége Fátyol, a tejrekorder tehén 62 kilóval született bikaborja.

— Hogy hívják ezt az édes kis bocit?
— Mi nem cifrázzuk kérem, egyszerűen Hugónak nevezzük...

Finom takarmánykeveréket készítenek

(Ahogy a rajzoló elképzeli)

— Kérem, keverjenek bele több vörösherét én úgy szeretem!

(Budai—Gergely—Réber riportja.)

Külföldi szemle

Akadékoskodó film

Amerikában bemutatták a „Hirosima" című japán filmet, mely a történelem első atombombatámadásáról szól. A „Time" című amerikai hetilap beszámol arról, hogy 15 percnyi hosszúságú részt ki kellett vágni a filmből, hogy egyáltalán be lehessen mutatni Amerikában. Panaszkodik a lap, hogy a film még így is Amerika-ellenes.

Valóban érthetetlen! Ha valaki már a hirosimai atombombatámadás témájából sem képes Amerika-barát filmet csinálni, akkor megáll a tudomány!

Honosítással a győzelemért

Dél-Afrikában rövidesen sor kerül a szokásos évi nemzetközi békaugró versenyre. Ezeket a versenyeket általában a dél-afrikai békák szokták nyerni. Nagyobb ruganyosságuk és az otthoni pálya ismerete szokta biztosítani számukra a győzelmet. Most az angolok szeretnék elhódítani a babérkoszorút a délafrikaiak elől. Mivel a honi békák eléggé nehézkesek, Amerikából hoztak négy kitűnő képességű békát. Mint a londoni „Daily Telegraph" jelenti, H. Ward, Margate polgármestere brit állampolgárságot adományozott a békáknak elindulásuk előtt, hogy Anglia színeiben vehessenek részt a versenyen. Amerikai sportkörökben bírálattal illetik az angol győzelemléhségnek ezt a megnyilvánulását. Az angolok viszont, akiket a helsinki olimpián a Foxhunter nevű ló olimpiai aranyéremhez juttatott, most az idegen származású, de már honosított békákban reménykednek.

A boldogság útja

Lin Ju-tang, Amerikában most új könyvet írt „Nézzünk előre!" címmel, s ebben utat mutat a világ számára az eszményi életforma, a jövő felé. Ez röviden így fest: „Amerikai fűtésű angol családi házban élni, japán feleséggel, francia szeretővel és kínai szakáccsal". Vallási tekintetben azt ajánlja, hogy a leghelyesebb visszatérni a régi görög istenek nagyszámú tömegéhez. Mr. Lin szerint a világ legnagyobb baja a túlnépesedés. Ez ellen a következő intézkedést ajánlja: „Meg kell adóztatni a nagy családokat! Minél több gyerek, annál nagyobb adó!" Ezt neveznék majd a gyermekségi adónak...

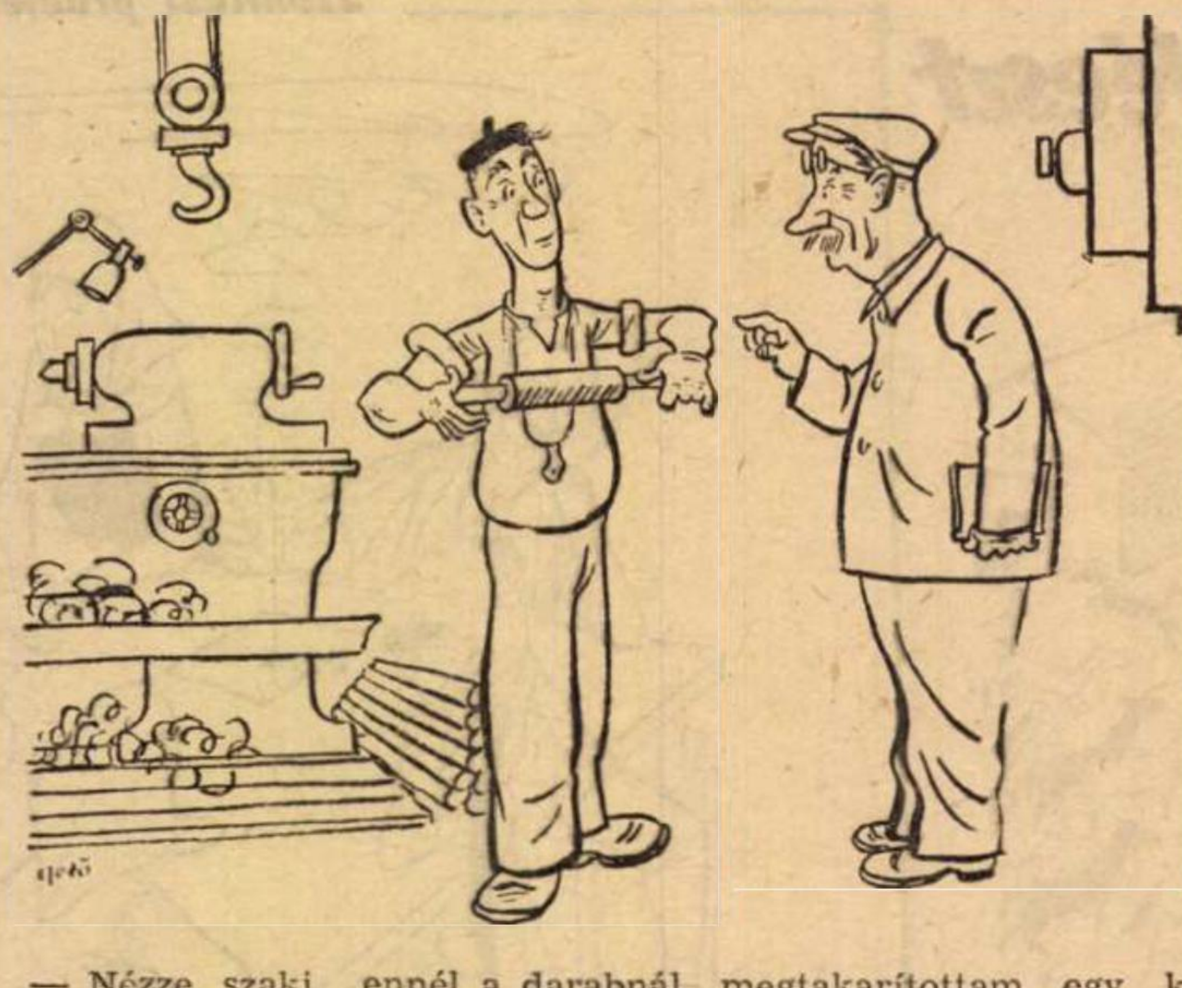
Bajban a madárember

Leo Valentin francia madárember. Saját készítésű szárnyaival ugrik ki 3000 méter magasból repülőgépről és siklórepülésben száll le a földre. Nemrég Angliába utazott, hogy ott mutassa be tudományát. A vámvizsgálat során azonban súlyos bonyodalmak támadtak. Amikor az angol vámőr megkérdezte tőle, 3 méter széles csomagjára mutatva, hogy mi az, így felelt: „A szárnyaim!" A vámhivatalnokok zavarban voltak. Hiába nézték át listájukat, nem találtak olyan cikkre, hogy „emberi szárny!" Hosszas tárgyalások, telefonálgatás után sikerült csak tisztázni a dolgot. Az egyik vámhivatalnok végül ezt mondta a madárembernek:

— Látja, uram, mennyivel egyszerűbb lett volna, ha nem „gyalog" jön, hanem iderepült volna?

F. L.

Rosszul értelmezett takarékosság

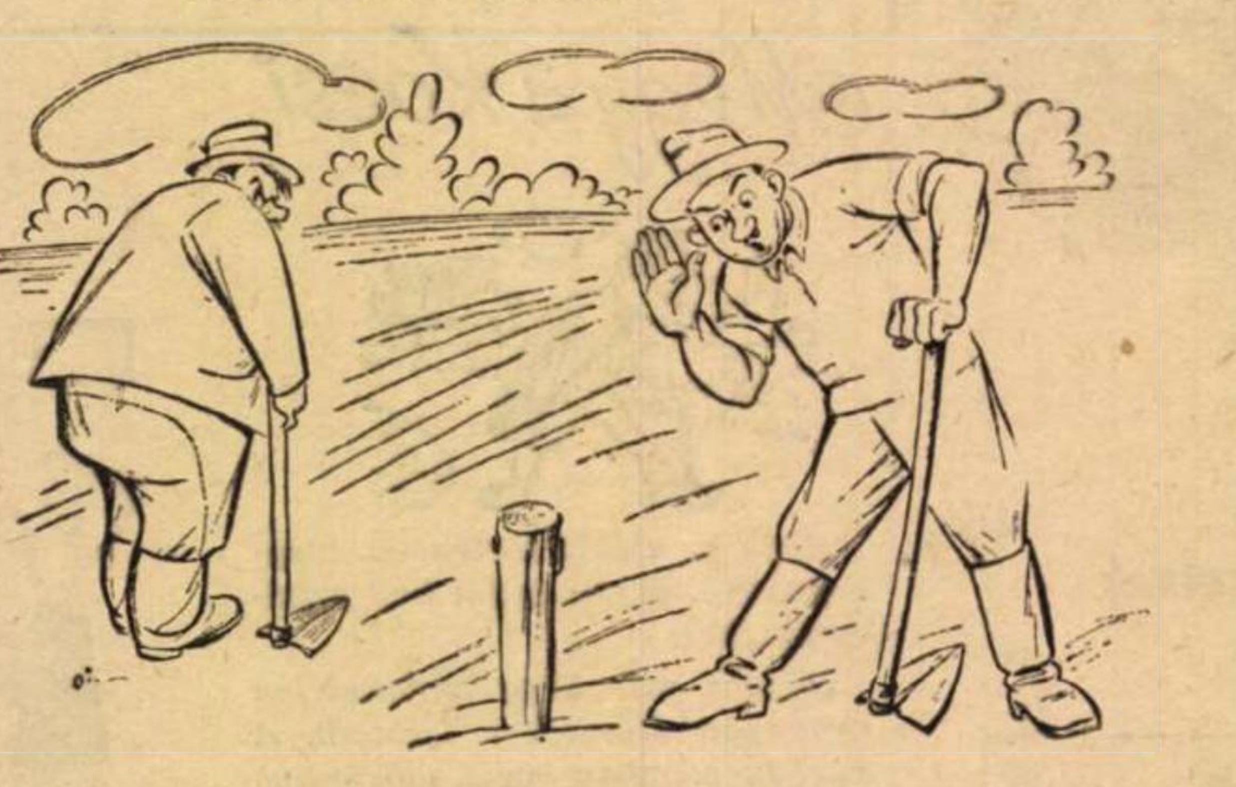

— Nézze, szaki, ennél a darabnál megtakarítottam egy kiló nyersanyagot, fél óra munkaidőt és nem is látszik meg rajta, hogy gyengébb a minősége! Minek számít ez: önköltségcsökkentésnek, vagy takarékosságnak?

— Ez fiam... selejtnek!

Ahol kulák a szomszéd...

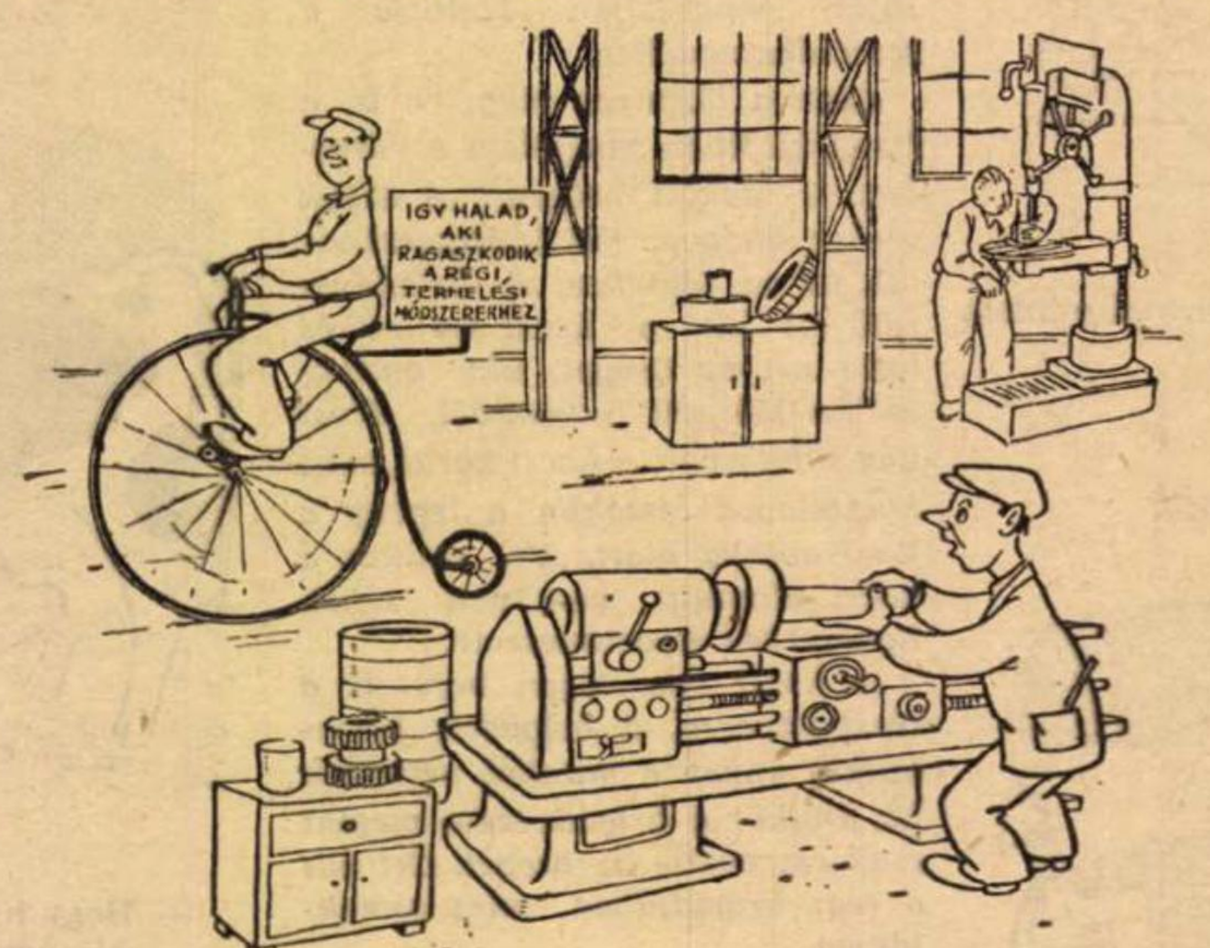
Sok kulák jogtalanul megnagyobbitja a földjét és nem teljesíti utána a beadást.

— Hát maga mit hallgatózik annál a cöveknél?

— Azt mondja ez a cövek, hogy ő tegnap még tíz méterrel odébb jelezte a maga földjét...

Az üzemi propagandista tréfás ötlete

Mindig ugyanott...

Harcolni fogok a sematikus találkozóhelyek ellen.

Ez a gondolat nemrégen fogamzott meg agyamban. Alig fél órája. És ahogy telik az idő, percről percre érzem, hogyan lesz belőlem, az egyébként csendes, békességre törekvő emberből a köztalálkozóhelyek ádáz és kérlelhetetlen ellensége.

Állok a Nemzeti előtt. Már több mint fél órája várom a barátomat, Lajost, miközben szomorúan állapítom meg, hogy csalódtam benne. Húsz évi barátság után kellett rájönnöm arra, hogy ő is éppen olyan, mint a többiek, akiknél a találkozás gondolata az első pillanatban az Emke-sarokkal, vagy a Moszkva téri „gombával" párosul.

Elképesztő az ilyen emberek fantáziahiánya. Pedig csak egy kicsit, egy ici-picit kellene gondolkozniok és annyi más hely jutna eszükbe, mint égen a csillag. De nem. Ők gondolkodás nélkül rávágják a Nemzetit, vagy a Margithidat és észre sem veszik, hogy ezzel mennyire szürkítik az életet. Lassan olyan természetes szükséglet lesz a Nemzeti előtt való találkozás, mint a táplálkozás, vagy az alvás. Bizonyos esetekben pedig, amikor a fiú találkát kér a lánytól, vagy fordítva, az egész dolog elveszti a romantikáját azért, mert a randevú helye például a Nemzeti. Nem a Zugliget, nem a margitszigeti rózsakert, hanem a Nemzeti, ahol az emberek úgy tolonganak, mint augusztusban a Palatinuson, ahol a csúcsforgalomnak a csúcsa van, ahol fél Budapest naponta összetalálkozik, ahol az ember mindenkivel találkozhat, akivel akar és akivel nem akar.

A háromnegyedórás várakozás alatt már találkoztam a házmesternével, a sógorommal, a sarki Közért kedves pénztárosnőjével és azzal a barátságos trolibuszkalaúzzal, akinek minden reggel a kocsiján utazom. Észrevett Kökörcsin, a szomszédom is. Huncut mosollyal nézett végig rajtam és ujjával barátságosan megfenyegetett:

— Nana... Valami nőcskére várunk... mi?... Megmondom az asszonynak... hehehe...

De Lajost még nem látom sehol. Hogyan is látnám? Hiszen sokan vannak, akik találkozni akarnak és a sok találkozásra váró közt úgy elvész Lajos, mint pincsikutya a Góbi-sivatagban. Biztos, hogy már itt van, csak én nem látom attól a butaképű fiatalembertől, aki egy erdőnek is beillő pünkösdi rózsacsokorral előttem áll és izgatottan igazgatja a nyakkendőjét. Biztos valami kislányra vár. Én Lajosra várok. De úgy látszik hiába. Lajos nincs sehol és ennek ez az átkozott hely az oka.

A bosszúságtól annyi erő gyülemlik fel bennem, hogy kedvem lenne vállamat nekifeszíteni a Nyugati pályaudvarnak és nyomás... Eltolnám a helyéből. El én. Meg sem állnék vele Fótig. Munkám végeztével elégedetten dörzsölném a tenyeremet.

— Nesze nektek! Menjetek Fótra, ha a Nyugati előtt akartok találkozni!

A Nemzeti környékét pedig parkosítanám, vagy a városligeti Vajdahunyad várához hasonlóan, egy tóval venném körül és csak egy keskeny deszkapallón lehetne bejutni a pénztárhoz. De ha még ez sem lenne elég, „Itt várakozni tilos!" szövegű táblákkal teremtenék rendet. Akkor majd rájönnének, hogy nemcsak a Nemzetinél, nemcsak a Moszkva téren és nemcsak a Margithíd budai hídfőjénél lehet találkozni. Akkor majd jó lesz a Lovag utca, Anker köz, vagy a Közvágóhíd mellett egy grund...

De Lajos még mindig nincs itt. Már egy órája várok rá. A lábam már elzsibbadt és többen ujjal mutogatnak rám, összesúgnak. Bizonyára ilyesmit:

— Jól felültette a nő azt a palit! Már egy órája várakoztatja.

— Nem is fog már jönni. De nem is csodálom... Ronda egy alak... Nem öröm ilyennel randevúzni itt, a város szívében.

Nem várok tovább. Ha Lajos legközelebb találkozni akar velem, majd én mondom meg, hogy hol. Éjfélkor a hűvösvölgyi Nagyréten, a hajóhintánál, vagy hajnalban a Sashegy déli lejtőjén, a háromszögelési ponttól százötven méterre... Én többé nem teszem ki magam közszemlére.

Budai Tibor

Nylonpelenka

Harmadik fiam abban a korban van, amikor még elengedhetetlenül szükséges a pelenka alkalmazása. Általában nyolc-tíz pelenkát fogyaszt el naponta, nem beszélve az éjjeli műszakról, ahol jelentős önköltségcsökkentést sikerült elérnünk a napközben megszáradt pelenkák újrafelhasználása révén. A gyerek tisztába tétele terén különösen a feleségem ér el kimagasló eredményeket, míg én a sokkal komolyabb felkészültséget igénylő elmés játékszerek készítését (ágy fölé kifeszített nadrágtartóra függesztett palacsintasütő stb.) vállaltam magamra a gyerek szórakoztatása érdekében. Ez az idillikus állapot azonban csak addig tartott, amíg forgalomba nem hozták a nylonpelenkát. A nylonpelenka megjelenése a piacon új fejezetet nyitott a pelenka történetében és a feleségem életében. Egyedül a gyerek fogadta közömbösen az eseményt és fölényes mosollyal helyezte el magát a nylonpelenkába. Magam is a gyerek álláspontján voltam, de a feleségem letorkolt és szívtelen apának nevezett, aki gyermekét hajlandó lenne középkori pelenkába csomagolni, ahelyett, hogy igénybe vegye a rohamosan fejlődő pelenkaipar korszerű vívmányait. Miután nem akartam egy vacak pelenka miatt a haladás ellenségeként feltűnni, elfogadtam érveit és napirendre tértem az ügy felett. Annál is inkább, mert feleségem állítása szerint a nylonpelenka praktikus, kis helyen elfér és ha teljesítette hivatását utána pillanatok alatt újra üzemképessé lehet tenni. Nem sokkal az újítás bevezetése után egyik nap így szólt hozzám a feleségem:

— Ha a városban jársz, vegyél majd egy nylonpelenkát!

— Minek még egy? — kérdeztem csodálkozva.

— Nekem kell... — mondta titokzatos mosollyal és rámkacsintott.

— Neked????

— A strandra... de ne kérdezzél semmit... meglepetés! — fojtotta belém a szót rejtelmes tekintettel.

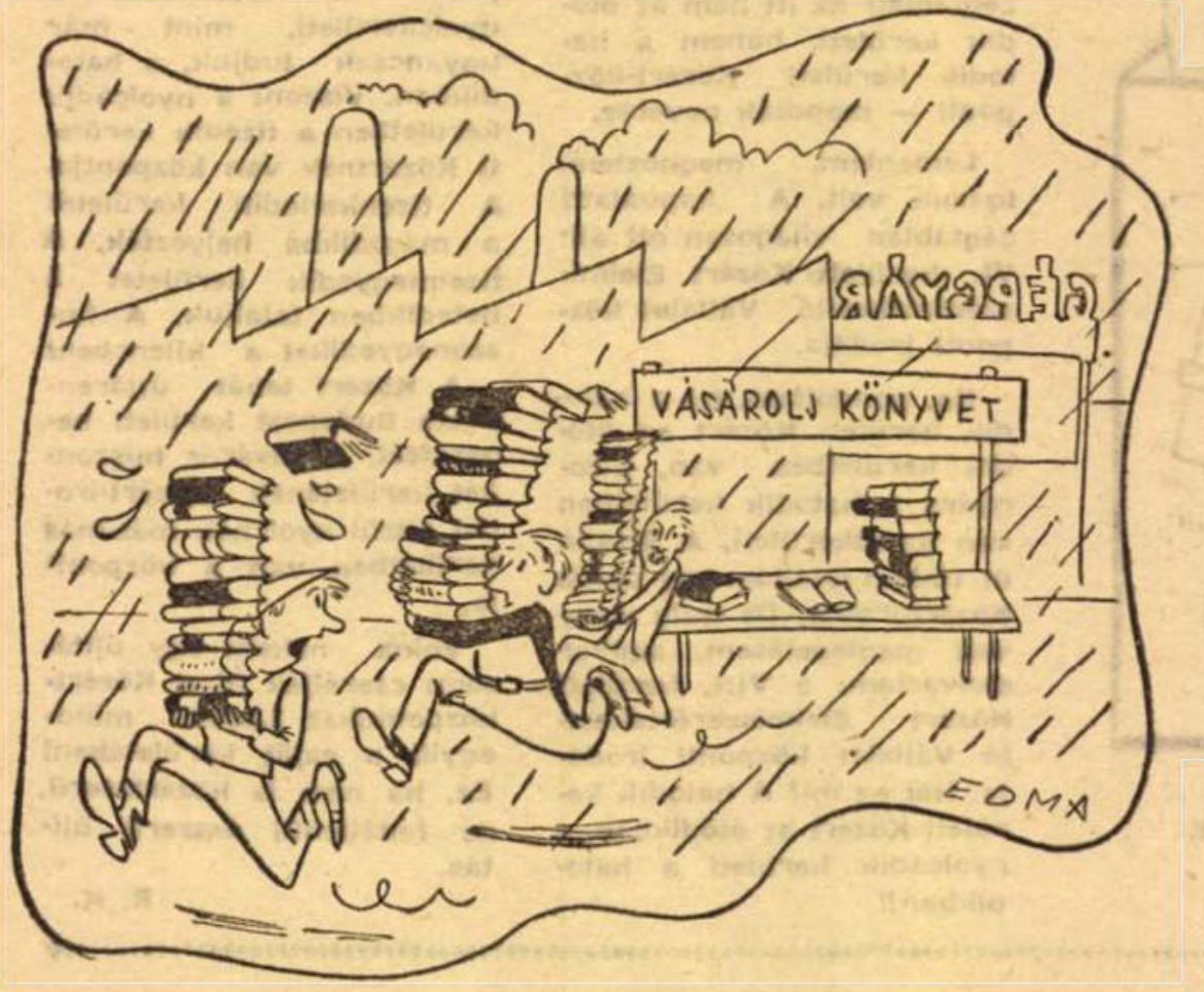
Kivánszorogtam a lakásból és egész úton azon járt az eszem, hogy az idei stranddivat szerint a nők talán nylonpelenkában fognak napozni. Gyötrő kétségeim azonban estére eloszlottak. A hozott pelenkából feleségem strandtáskát készített magának, mert olcsó, mert előnyös, mert bármikor újra pelenkát lehet belőle csinálni, mert roppant népszerű, mert... valaki kitalálta.

Másnap mindenesetre kiloptam a gyerek alól a megmaradt nylonpelenkát, mert állítólag remek pipadohányzacskót is lehet belőle csinálni. Igaz, hogy nem pipázom, de elhatároztam, hogy ezért rá fogok szokni...

Szilágyi György

Kulturfront

Egy üzemi könyvnapon történt

— Az helyes, hogy csupa értékes könyv jelent meg, de az ÜB gondoskodhatott volna néhány ponyváról is...

Aminek nem szabadna lennie

(Helyzetkép két vidéki iskolából.)

ÖREG ERDŐ, JÁSZBERÉNY MELLETT

Tanító: Megértettétek?

Kecskék: Meeeek...

A HAJTAI ISKOLA KÚTJA

— Mondd el fiam a víz képletét!

— Két rész hidrogén, egy rész oxigén és a többi piszok...

A tökéletes regény

Mitsem sejtve andalogtam a körúton, amikor beleütköztem íróbarátomba. Ez a kíméletlen ember tele volt egyéni és meglepően fantasztikus ötletekkel, amelyek hatását ismerősein mérte le. Jónak láttam — mielőtt felismerne — befordulni egy mellékutcába, de ő két ugrással mellettem termett és ellenállhatatlanul belémkarolt.

— Ide figyelj — sustorgott a fülembe —, most egy olyan dolgot találtam fel, amivel magam alá gyűröm az irodalmat, úgy, ahogy van. Ezután csak az én nevem lesz hallható és halhatatlan! Feltaláltam ugyanis a tökéletes regényt!

— Nagyszerű — válaszoltam —, de nekem fontos izém van...

— Mert kérlek, hányszor fordult elő, hogy az olvasó boszszankodva tett le egy regényt, mert a fiatal és kedves hősnő nem lett a főhősé, hanem tüdőbajban hunyt el. Igaz? Látod, öregem, nálam ilyen nem lesz! Az én regényemben a befejezés kettős, vagy ha akarom hármas változatú. Akinek az tetszik, hogy a nő tüdőbajban hunyjon el, megkapja; akinek az, hogy legyen a főhősé, megkapja; akinek az, hogy éljen egészségesen tovább, de hagyja faképnél a fiút, az is megtalálja a számítását.

— Mert kérlek — folytatta lázasan —, nálam minden szereplő kettős jellemzést kap. Gonosz és jó, szép és rút, erőszakos és alamuszi, gyengéd lelkű és kegyetlen lesz egyszersmind. És a cselekmény színhelyét is tetszés szerint választhatják az olvasók. Lejátszódhat a regény egy lakásban, vagy akár Hawaii szigetén is. Aztán a sok változatból a legmegfelelőbbet választja ki magának az olvasó, és azzal a boldog tudattal rakhatja le a könyvet, hogy végre egy ízlése szerinti művet olvashatott.

Vaskos kéziratcsomót húzott elő táskájából és áhítatos mozdulattal átnyújtotta a tökéletes regényt. Óvatosan belepislantottam. Már a címe is sokat ígért:

Vízkereszt, hamvazószerda,
augusztus 11,
vagy amit akartok!

Felütöttem az első oldalt. Így kezdődött a mű:

„Verőfényes szélviharban egy fiatal, 57 éves, csinos, bestiális külsejű nő közeledett az úton. Szőkés-barna haját csak egy egyszerű agát-kő díszítette, fázósan húzta össze magán ütött-kopott kis coboly-bundáját, s a nagy hőségben is kemény elszántsággal viselte kalotaszegi tornacipőjét.

— Ah, Edgár — gondolta magában —, szeretsz-e még? Utálsz-e még amúgy istenigazában?”

Ennyi elég is volt belőle. De minden esetre odalapoztam az utolsó oldalra is.

„...— és Cynthia a Dunába vetette magát, majd Edgáré lett, akit négy nappal megismerkedésük előtt otthagyott.”

Visszaadtam a kéziratot.

— Szerintem ehhez a tökéletes regényhez neked meg kellene találnod a tökéletesen hülye kiadót is...

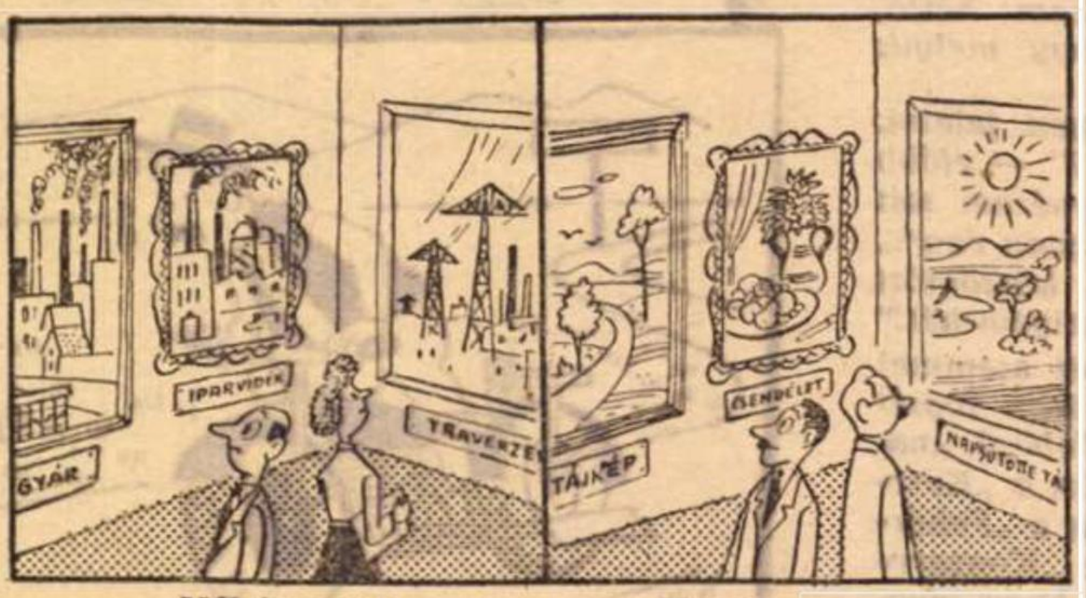
— Kérlek — sértődött meg. — Isten áldjon és gebedj meg!...

Tardos Péter

Rajzos képzőművészeti híradó

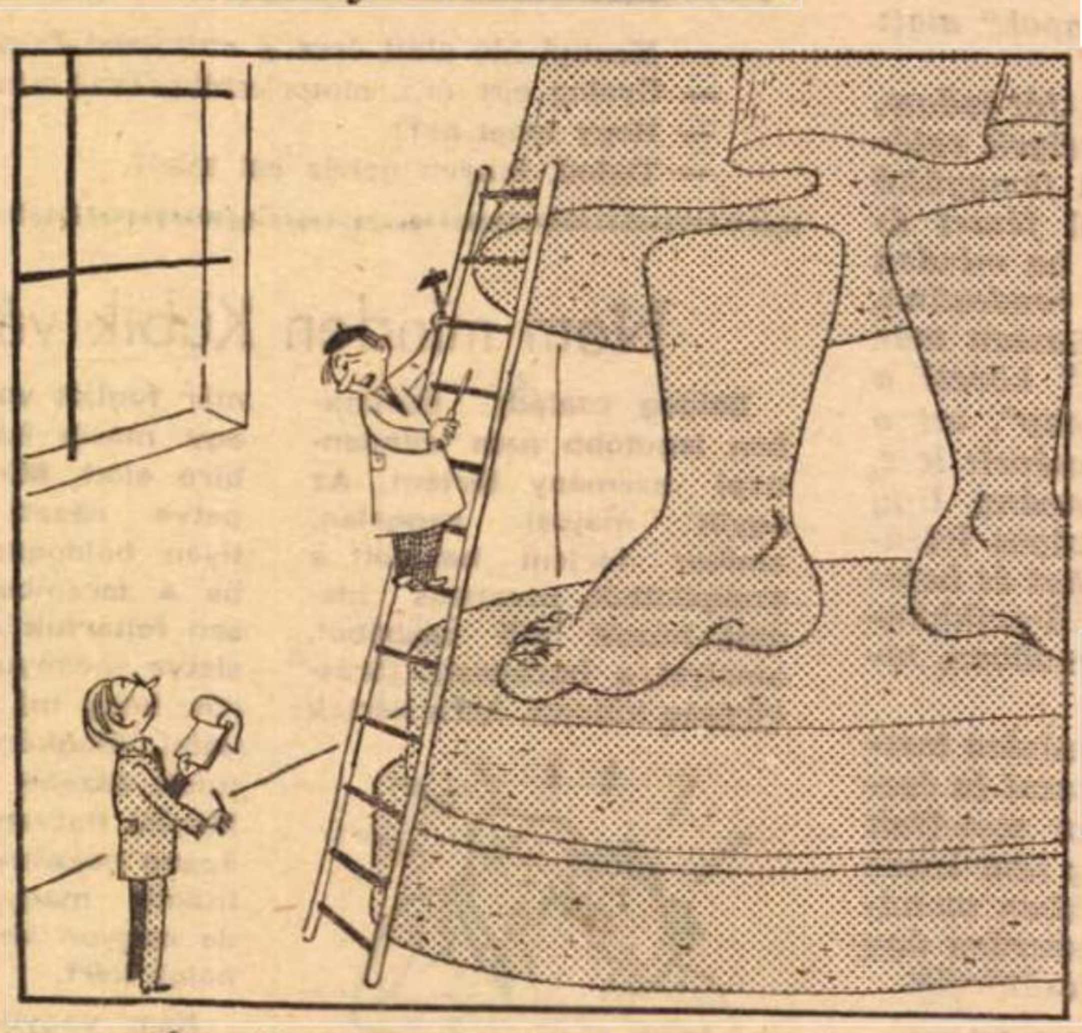
KIÁLLÍTÁSOK

a ló különböző oldalain

Néhány éve. Néhány hónapja.

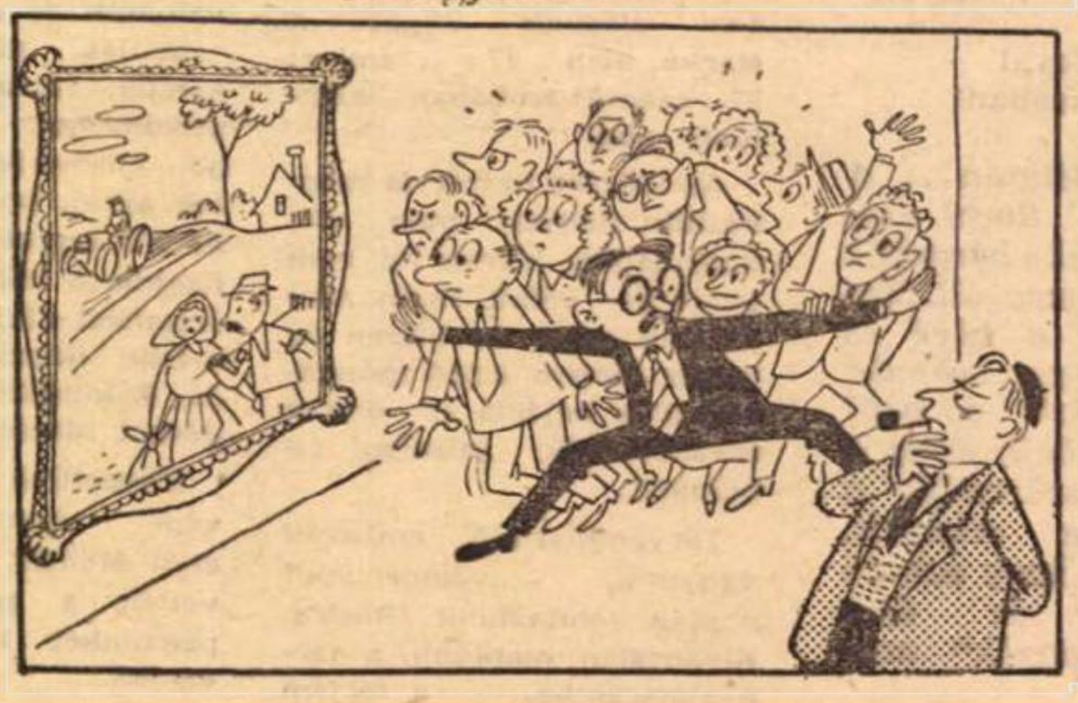
Elkényeztetett szobrászok

— És mik a tervei, mester?

— Szeretném egyszer már valami nagyobb munkán is megmutatni a képességeimet...

A legfontosabb

A kollega véleménye.

Nincs véletlenül ilyen zsűri probléma?

Így dolgoztak a művészek a szövetségi tagrevizió tartama alatt

avagy Damokles szűrője.

Akiknek szívesen tapsolunk

Balajthy Andornak, az Állami Bábszínház „Szigorúan bizalmas” című darabjában.

Egy kérdés, mely néhol indokolt volna...

— Kíván még valaki szőrszálat hasogatni?

A HUMOR könyvéből

LABORFALVI RÓZÁNAK, a nagy drámai színésznőnek egy időben az az ambíciója támadt, hogy énekesnővé képzi át magát. Szorgalmasan trillázott, közben a hangja olykor-olykor fel is mondta a szolgálatot.

A férje, Jókai Mór, ilyenkor mindig az ablakhoz sietett, ahonnan barátságosan integetett a szomszédoknak.

— Miért mész te mindig az ablakhoz, amikor én énekelek? — kérdezte egyszer Laborfalvi Róza az urát.

— Nehogy a szomszédok azt higyjék, hogy verlek — hangzott Jókai felelete.

★

GIGLINEK az egyik Tosca-előadáson iszonyúan megfájdult a foga. Pokoli gyötrelmek között énekelte Cavaradossi szerepét és a kínzókamra jelenetben olyan meggyőzően jajgatott, hogy nyiltszíni tapsot kapott érte. Előadás után tizenkétszer szólították a rivalda elé, majd a fájdalomtól tántorogva állított be Gigli a színházi orvoshoz, akitől csillapítószert kért.

— De olyant, doktor úr — könyörgött a nagy tenorista — hogy az illúzióm azért megmaradjon tőle.

Le a bürokráciával!

Milyen nap van ma?

Egy-két évvel ezelőtt, ha megkérdezte tőlem valaki, hogy „milyen nap van ma“ — elővettem zsebnaptáramat és csalhatatlan biztonsággal mondtam: hétfő, kedd, szerda, vagy csütörtök, aszerint, hogy melyik napon hangzott el a kérdés.

Mostanában nem tudok már ilyen könnyen felelni. Ha megkérdik tőlem: „Milyen nap van ma?“ — előbb valamelyik kirakat felé fordulok és megnézem mit hirdetnek. És csak azután felelem: „Ma blúznap van“... Vagy: „Ma ismét a kerékpárnapok egyike köszöntött ránk“... Esetleg: „Hurrá, ma kezdődik a selyem-hét!“

Ez nem túlzás, ez az igazság. Aki nyitott szemmel néz körül szép fővárosunkban, azonnal látni fogja: szinte egymásnak adják a kilincset a különböző „napok“. Alig lépett ki a naptári hetek kapuján a „Készruha“-hónap, máris ott topogtak a küszöbön a „Fehérnapok“, amelyek majdnem letaposták a „Konzervnapok“ indulását. Sőt, épp most olvasom, hogy megkezdődtek a „Maradék-napok“, amelyek alatt — nyilván — maradék napokat árusítanak. Akinek tehát szüksége van — mondjuk — egy kis előző hétről maradt hétfőre, vagy szerdára, a „Maradék-napok“ alatt jutányos áron beszerezheti.

Hadd tegyem félre a tréfát egy pillanatig. Jól tudom, hogy vannak napok, hetek és hónapok, amelyek valóban országos mozgalmak céljait szolgálják. A fémgyűjtő hónap alatt például hatalmas mennyiségű fémet és vasat gyűjtöttek össze a lelkes gyűjtők. De ha minden apró-cseprő ügyből „napokat“ és „heteket“ rendezünk, akkor a sok „nap“ között elvész a lényeg. Lassan már megszokássá válik, hogy a „Blúz-napokat“ követi a „Zokni-hét“, a „Zokni-hetet“ a „Lavór-hónap“, ezt a „Minőségi nadrágtartó percek“. És ezzel elcsépelt lesz, közhellyé válik az összes ilyen eladási kampány. Úgy hiszem, az lenne a helyes, ha csak az országos jelentőségű mozgalmak céljaira hirdetnénk napokat és heteket. Blúzt, selymet, zoknit és minden más árucikkünket pedig hadd vásárolhassunk egész esztendőben, kiváló minőségben és bő választékban.

És nem mondom... a vásárlási kedv fokozására tartsunk minden évben mondjuk kétszer, tavasszal és ősszel „áru-napokat“. Vagy ha ez kevés, akkor mondjuk évente négyszer. Esetleg tízszer. Vagy ha ez sem lenne elegendő, akkor legalább jelöljünk ki az évben mondjuk négy olyan napot, amelyeket csak egyszerűen úgy nevezünk, hogy: hétfő, kedd, szerda, vagy csütörtök.

Vajda Albert

Mozipanasz

Vecsésen a mozit 1954 szeptemberében renoválni kezdték. Az építkezés — ki tudja, miért — máig is tart. Ha a türelmetlen vecsésiek megkérdik a helyi tanácsot, hogy mi az oka az építkezés elnyújtásának, azt a választ kapják, hogy a mozi nem az „ő resszortjukhoz tartozik“, hanem a pestmegyei tanácshoz — panaszolja Sárközi Sándor (Vecsés, Roder Imre u. 25.), aki levelében megemlíti még, hogy jelenleg egy 200 személyes szükséghelyiségben tartanak filmelőadást — a 18 000 lakosú községben.

A Kisvárdai Gépállomás címére

Ki a felelős azért, hogy tavaly nyár óta egy kézihajtású fecskendő kihasználatlanul és gazdátlanul hever itt Anarcson, Lizák János udvarán? A kisvárdai gépállomás cséplői hagyták el a fecskendőt, melyre annakidején a csépléshez tűzrendészeti szempontból szükség volt, — azóta itt áll! Meddig még?

NAGY GÁBOR
Anarcs, Olajgyár

CSÉSZE ÉS POHÁR

I. A Royal eszpresszóban

Vasárnap délután... A Lenin körúti Royal eszpresszó köralakú bárpultja előtt nagy tömeg áll. Talán kifogyott a kávé és új szállítmányra várnak? Vagy elromlott a gép? Nem! Várni kell, amíg a vendégek kiszürcsölik a csészékből a szimplát, vagy duplát, hogy azután kimoshassák és újra „üzembe helyezzék“ azokat.

Miért nem gondoskodik a vendéglátóipar több csészéről?

II. A Népstadionban

Félidő... A szurkolók a stadion büféihez rohannak, de ott csalódás éri őket. A pénztár előtt már hosszú, kígyózó sorban állnak azok, akik be sem várták a félidő végét. A sor csigalassúsággal halad előre, azután megtorpan. Várni kell: mosogatják a poharakat. Hidegvízzel...

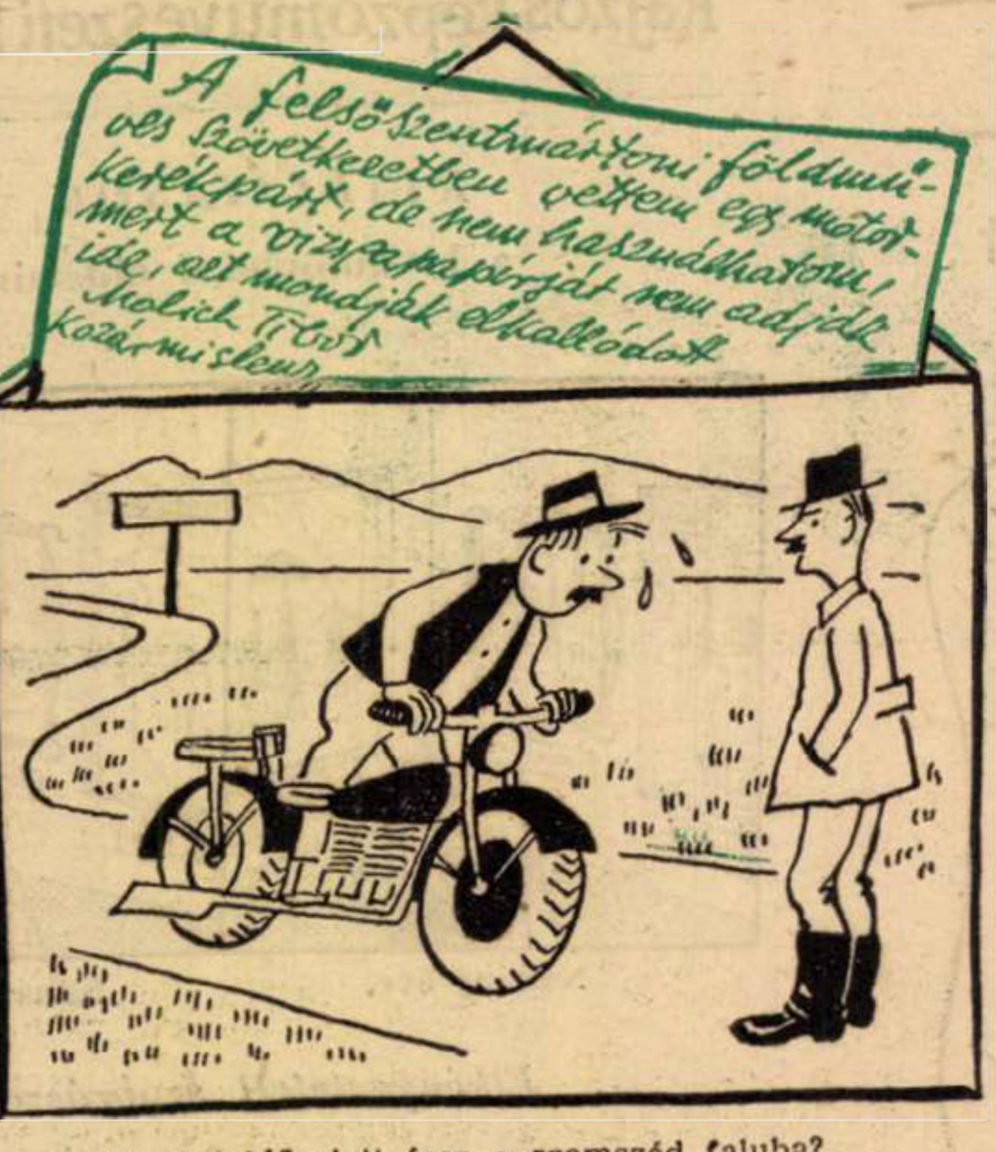
Állítsanak megfelelő számú mosogatót a Népstadion büféihez! És használjanak melegvizet.

III. A Tejvendéglőben

Domborművű színes virágok díszítik a Tejvendéglő poharait. Nem csoda, ha a vendég egyformán rózsa- és ibolyaillatúnak érzi a vizet, a Nektár gyógytápsört, sőt a narancsízű szörpöt is.

Nem lehetne a vásári poharakat ízlésesebbre kicserélni?

Levelek, rajzokban

— Mennyi idő alatt érsz a szomszéd faluba?
— Gyalog egy óra, motorkerékpárral másfél óra.
— Hogy lehet az?
— Tudod, milyen nehéz ezt tolni?

KÖZÉRT CSERE-BERE

Panaszt akartam tenni az V. ker. Közért-központban. A Tanács körút és a Gerlóczy utca sarkán találtam egy Közért-irodát.

— Tessék lemenni és jobban megnézni a kapualatti cégtáblát! Ez itt nem az ötödik kerületi, hanem a hatodik kerületi Közért-központ! — mondták nevetve.

Lementem, megnéztem, igazuk volt. A kapualatti cégtáblán világosan ott áll: VI. kerületi Közért Élelmiszerértékesítő Vállalat központi irodája.

Na, gondoltam, ha a hatodik kerületi Közért az ötödik kerületben van, bizonyára a hatodik kerületben van az ötkerületi. A Sztálin út 16-ban találtam egy újabb Közért-irodát. De mily nagy volt meglepetésem, amikor elolvastam: a VIII. kerületi Közért Élelmiszerértékesítő Vállalat központi irodája. Hát ez mi? A hatodik kerületi Közért az ötödikben, a nyolcadik kerületi a hatodikban?!

Elő a telefonkönyvet! Ebből aztán a következők tüntek ki: Az első kerületi Közért-központ a második kerületben van. A harmadik kerületi szintén. A hatodik kerületi — mint már tudjuk — az ötödikben, a nyolckerületi, mint már ugyancsak tudjuk, a hatodikban. Viszont a nyolcadik kerületben a tizedik kerületi Közértnek van központja. A tizenkettedik kerületét a másodikba helyezték. A tizennegyedik kerületet a hetedikben találjuk. A huszonegyediket a kilencben!

A Közért tehát újjárendezte Budapest kerületi beosztását. A főváros huszonkét kerületének Közért-irodái közül nyolcnak más-más kerületben van a központja.

Volna nekem egy újításom: cseréljék ki a Közért-központokat. Legyen mindegyik a saját kerületében! Ez, ha nem is közértszerű, de feltétlenül ésszerű újítás.

R. K.

Nem minden Kubik válik!

Boldog családi életünkben legutóbb nem mindennapi esemény történt. Az egyik májusi reggelen, amikor férjem hazajött a szolgálatból, hivatalos idézést húzott elő zsebéből, amelyet a budapesti járásbíróság küldött. Arra kértek

bennünket, hogy május 3-án válásunk ügyében a Markó utca 27., I. emelet 57. számú szobában jelenjünk meg.

Az idézést tízszer is megnéztük: nagyon meg voltunk lepve, hiszen mi nem akarunk válni! Talán nem nekünk szól? De hiszen az idézés férjem előző munkahelyét is bejárta és onnan továbbították jelenlegi címünkre.

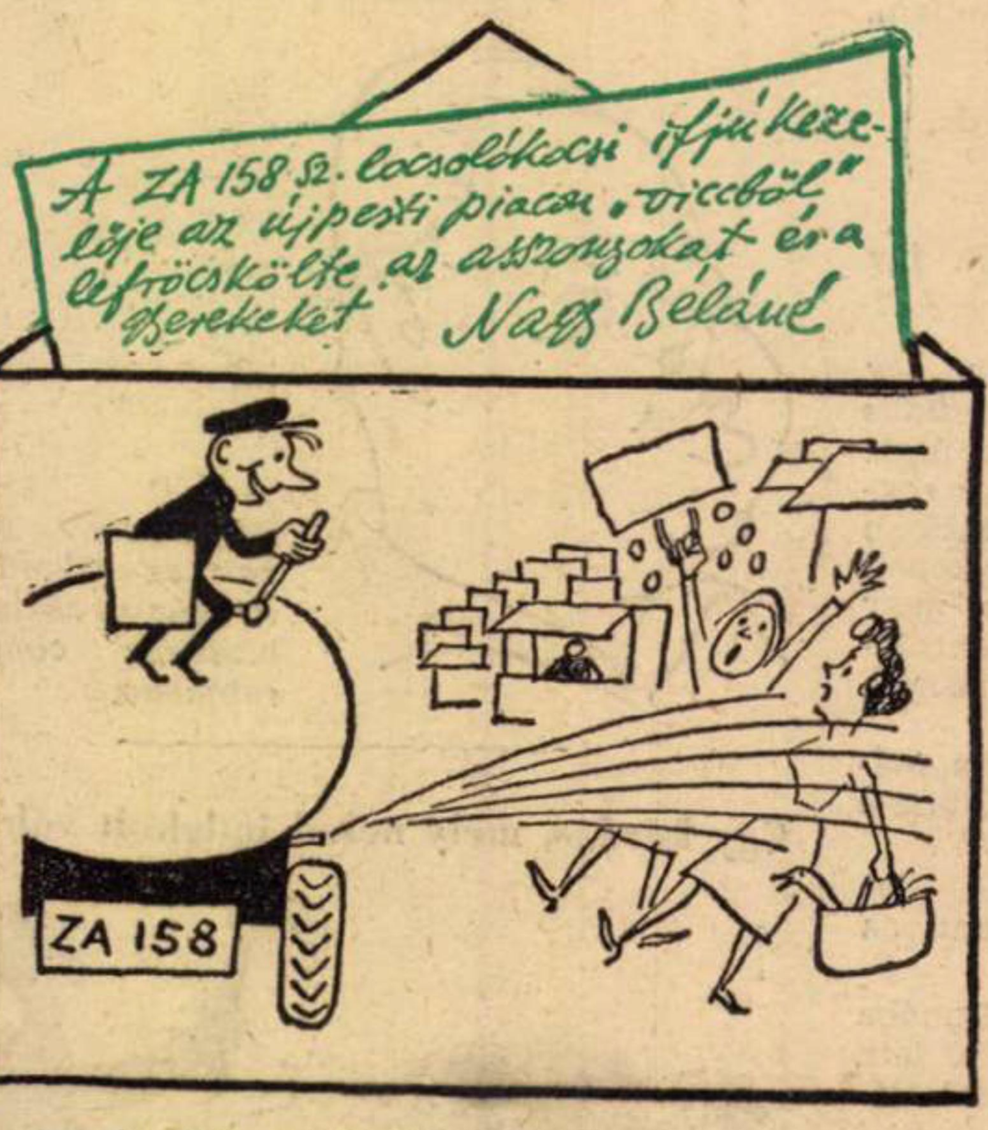
Törvénytisztelő emberek vagyunk, „válóperünk“ napján felutaztunk Pestre. Kíváncsian mentünk a tárgyalóterembe, — a férjem mint felperes és én mint alperes, — de a helyiség már foglalt volt. Helyettünk egy másik házaspár állt a bíró előtt. Mindenki meglepetve nézett ránk, hogy ilyen boldogan jövünk ebbe a terembe. Természetesen feltártuk a helyzetet és sietve megnyugtattuk a bírót, hogy mi nem akarunk válni. Megkérdeztük: kinek jutott eszébe a válóperes idézést Hatvanban küldeni, éppen hozzánk? A bíró nem tudott magyarázatot adni, de nagyon kedvesen bocsánatot kért.

Nem vagyunk rossz emberek, azonnal megbocsájtottunk, hiszen tévedni emberi dolog... Mivel azonban hatvani lakosok vagyunk és a szokatlan kirándulás pénzbe került, kértük, fizessék meg az útiköltséget. A járásbíróságon elismerték követelésünket azzal, hogy dr. Molnár Arnold ügyvédnek kell megfizetnie a költséget, aki az értesítést elküldte. Ő volt a másik házaspár ügyvédje és ő küldött nekünk tévedésből idézést.

Elmentünk ahhoz az ügyvédi munkaközösséghez, ahol Molnár dolgozott. Felvették a panaszunkat, de pénzünket hetek óta hiába várjuk.

Kubik József
Hatvan, Munkácsy utca 1.

Levelek, rajzokban

— És még azt mondja a komám, hogy száraz humorom van...

Bonyolultabban már nem is lehetett volna

Hogy lehetne Egyekről Egyekre a legnehezebben rönkfát szállítani? Úgy látszik, ezt a problémát akarták megoldani a Hajdu-Bihar megyei KISZÖV-nél. Ugyanis, amikor az egyeki Vegyes KSZ rönkfa-kiutalását a KISZÖV engedélyezte, utasította őket, hogy a polgári vasútállomáson vegyék át a fát. Polgár negyven kilométernyire van vasuton Egyektől és ezért nagyon csodálkoztak az egyekiek, amikor a rendelkezést megkapták. A fát ugyanis a tiszacsegei erdőgondnokság *egyeki* üzemegységében

termelték ki és így azt előbb Polgárba kellett szállítani — hogy onnan aztán megint visszavihessék Egyekre.

Még szerencse, hogy az egyeki Vegyes Kisipari Szövetkezet ügyvezetője véletlenül éppen akkor járt kint a vasútállomáson, amikor a szövetkezet részére kiutalt fát a rakodómunkások a Polgár felé induló vagonba rakták. Innen azután ismét visszaszállították volna Egyekre.

Az ügyvezető rávette a munkásokat, hogy a vagonból rakják ki a részére járó famennyiséget, dobálják a sínek mellé, mert innen mégis csak könnyebben haza tudja hordani a fát, mint Polgárból, ahonnan a fuvarköltség legalább annyiba kerülne, mint amennyi a fa értéke.

Költség azonban így is volt, mert 1252 forint felesleges fuvarköltséget kellett fizetniök. A berakodás ugyanis már megtörtént és az úgynevezett állásidő is költséget jelentett.

Gyakorlott rejtvényfejtőké a feladat, hogy megoldják, ha tudják: mi indította a Hajdu-Bihar megyei KISZÖV-öt erre az „egyszerű“ megoldásra.

Lehetne kultúrház Szinen, de még sincs.

Kultúrházat szeretnénk építeni! A munka megkezdésének feltételeit biztosították. A község közepén van is egy, e célra megfelelő üres telek. A telek azonban a Bodavölgyi Állami Erdőgazdaság tulajdona. A pártszervezet és a helyi tanács kérte az illetékesek, hogy a telket adják át az építkezéshez. Cserébe a község más részén háromszor akkora területet kapnának. Nemcsák János, az erdőgazdaság igazgatója mereven elzárkózik minden kérés elől, a telket nem adja oda azzal az indokolással, hogy ott „majd“ erdészlakásokat fognak építeni.

Erdészlakást a falu végén is építhetnek, de kultúrházat nem! Úgy gondoljuk, hogy 1935-ben egy ember még megakadályozhatta egy község kulturális fejlődését, de 1955-ben ez már nem lehetséges. Segítséget kérünk!

Bodi László
Szin

Kéményseprővel szeretnék találkozni

Legénd községtől három kilométerre lakom egy tanyán. Amióta itt lakom, kéményseprő még nem volt nálam. A tanyánkat csak akkor találják meg, ha kéményseprési díjat kell fizetni. Azt szeretném tudni, helyes-e az, hogy én seprem a kéményt a kéményseprő helyett és a fizetést mégis megkövetelik.

Moys István
Legénd

Ludas Matyi elintézte

Kedves Ludas! Az Adonyi Tanács segítségeddel hét nap alatt megküldte az építési engedélyt — amelyre öt hónapig vártam.

Lehoczky György
Nódrádverőce.

★

Az Ingatlankezelő Vállalat a megrongálódott tetőt rendbehozatta. Köszönöm! Már nem ázik be a tető!

özv. Weichert Károlyné
Bp., IV., Mihalkovics u. 8/a.

★

Családipótlékom ügyét közbenjárásukra gyorsan és kedvezően elintézték.

Varga Mihály
Vésztő.

LUDAS MATYI. Szerkeszti a szerkesztőbizottság GÁDOR BÉLA (főszerkesztő), FÖLDES GYÖRGY (felelős szerkesztő), GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ (szerkesztő) TONCZ TIBOR (művészeti szerkesztő).
A kiadásért felel a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin körút 9—11. Telefon: 222—271, 221—283. — Kiadóhivatal VII. Lenin körút 9—11. Telefon: 221—285.
Terjesztik: Budapesten a Főposta Hírlapterjesztő Üzeme, vidéken a helyi hírlapterjesztéssel foglalkozó postahivatalok. Előfizetés: a Posta Központi Hírlap Iroda Vállalatnál. Budapest, V., József nádor tér 1. távb.: 180—850. Negyedévi előfizetési díj: 8.40 Ft. Csekkszámlaszám: 5.170.
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — Példányszám: 405 000.
KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.